

Lộc trời 1

Bến khách. 11

Giữa cơn mưa trắng xoá. 21

Lộc trời

- Trước khi đi vào nhà, cha chỉ nói mỗi câu: “Anh đã trưởng thành, đã thay được cha. Nhớ lấy, sức con tuyệt đối không được uống huyết hươu.”

1. Gió không còn thun thút thổi, trời vẫn rét ngọt nhưng hình như man man đâu đó đã có hơi ấm. Đêm măn mẩn đã bay đầy nhà báo hiệu hoa xoan bắt đầu bung cánh thì trong chuồng đàn hươu sao cũng dần trút bỏ bộ áo ấm lông bông để khoác lên mình tấm áo màu vàng óng ả điểm những chấm sao trắng thẳng tắp mượt như được thoa một lớp dầu bóng. Hươu đực bắt đầu dồn sức cho những cú va đầu vào gióng chuồng, và mãi đến khi bật nắp để để cho một mùa nhung mới. Còn hươu cái cũng ngúng nguẩy cái đuôi ngắn cùn cồn chèm chẹp trêu người gọi mời. Mùa tình đến. Cũng vào độ đó ông nội tôi lại lấy cây cưa nhưng cắt từ mùa trước xuống tỉ mẩn mải mải, giữa giữa. Còn cha tôi dậy sớm hơn mọi ngày mải mê luyện lại những miếng bắt hươu gia truyền. Mẹ tôi chuẩn bị than củi với chiếc thau mẻ để sấy nhung.

Nghề nuôi hươu ở làng tôi không biết có từ bao giờ và ai là ông tổ. Chỉ biết rằng, khi tôi lớn lên thì đã thấy ông nội tôi là người cắt nhung mát tay số một trong làng. Còn cha tôi là người bắt đầu. Năm tôi lên mười, sáng sáng cha chọn một góc vườn tập cho tôi những miếng bắt hươu bí truyền. Ở bên trại nuôi tập thể, người ta bắt hươu bằng dây, nhưng quê tôi không học theo mà vẫn giữ mãi cách bắt của tổ tiên để lại. Vì mọi người quan niệm, nuôi hươu không chỉ đơn thuần đưa lại lợi nhuận từ lấy lộc nhung mà lộc nhung chính là lộc trời, trời chỉ duy nhất ban cho làng tôi nghề nuôi hươu vì vậy mà ngày cắt lộc hươu cũng là ngày vui, ngày hội nho nhỏ của làng. Nhưng sở dĩ kén người cắt nhung là vì đã không ít người cắt xong, mùa sau hươu không chịu đồ để, không lên nhung, mất toi cả một năm chăm sóc. Cơm, đồ, lạc, ngô... cho hươu ăn thúc đều trôi sông trôi biển cả. Đối với gia đình tôi, hình như trời ban cho cái thiên chức đó, truyền đời làm nghề cắt nhung với bắt đầu. Trong nhiều ngón bắt hươu, quan trọng nhất vẫn là người bắt đầu, phải vừa nhanh nhẹn, khỏe lại khéo léo để giữ được nguyên vẹn cặp nhung, an toàn cho cả người cả hươu. Không ít người bắt đầu thiếu kinh nghiệm làm cho nhung gãy, giập, bán chỉ được một phần ba giá. Thậm chí còn làm cho hươu gãy chân, mù mắt... xui xẻo cả năm. Chính vì vậy tôi phải tập chạy, tập xà cho tay cứng và dẻo như sợi chấu, sau đó mới tập được các ngón nghề của người bắt đầu. Chả có ai quy định, nhưng một người bắt đầu giỏi luôn được mọi người trong làng ngược nhìn với đôi mắt vị nể và trọng vọng. Đẳng đẳng năm này qua năm khác, cha con tôi vừa tập thể dục vừa tập luyện các ngón nghề. Bao giờ cũng vậy, miếng cuối cùng là khi cha tôi và tôi đứng đối diện.

Cha múa may những vòng tay biến ảo, tôi cũng phải múa và lựa thời cơ, thật nhanh, hai tay tôi phải chụp đúng và nắm chặt được hai cổ tay cha ấn xuống. Ban đầu, cha chỉ cần hơi xuống tẩn, tôi đã chẳng làm được gì rồi, nhưng dần dần cha phải vận công mới trụ lại được lực ấn của tôi. Và mùa tình năm nay tôi mười bảy tuổi, sau một lúc hai cha con quần nhau, múa như lượn, rồi mặt đối mặt, tôi chụp đúng hai cổ tay cha, vận công ấn mạnh xuống, cha đã chùng chân trụ lại. Đun đầy nửa giây, tôi ém bụng hít căng lồng ngực ấn tiếp, tay cha đuối dần, đuối dần, hơi thở bắt đầu lồi nhịp, cuối cùng cha thở hắt ra, hai tay buông xuôi. Trước khi đi

vào nhà, cha chỉ nói mỗi câu: “Anh đã trưởng thành, đã thay được cha. Nhớ lấy, sức con tuyệt đối không được uống huyết hươu.” Tôi thấy trong mắt cha hình như có cả những tia sáng chột quắc lên của niềm vui khi con trai trưởng thành nhưng trong đó cũng đi kèm những tia u uất của người chột thấy mình đã bắt đầu tụt xuống bờ dốc bên kia của cuộc đời.

Nhớ lấy, sức con tuyệt đối không được uống huyết hươu

Cha buông thông hai tay đi vào nhà và đến bên ông nội tôi khi đó mắt đã kéo màng. Cha gục đầu đứng vậy đợi chờ. Cũng khó khăn để đón nhận một sự thay thế như cha, ông tôi chống gối đứng dậy, leo lên gác lấy cây cưa cung từ từ trao lại cho cha. Cha cẩn thận giữa mài chuẩn bị cho mùa tình mới.

Con hươu đực cò trong chuồng nhà tôi là giống hươu quý, nó to lừng lững như một con nai đực trưởng thành. Năm nào cũng vậy, đúng độ giữa mùa tình, trên đầu nó đội cặp nhung trắng hồng, ba nhánh đòn dài oai lăm lăm. Giống hươu tốt nên trong làng ai cũng muốn đưa hươu cái đến phối. Thường năm nào nó cũng làm thỏa mãn năm đến sáu ả hươu tơ. Nhưng năm nay, lần đầu tôi làm người bắt đầu, cha cương quyết không cho nó phối giống, cha muốn nó phải trường sức nhất, sung mãn nhất để như là một buổi sát hạch lần cuối trước khi tôi chính thức vào nghề. Rồi cái ngày đó cũng đã đến. Sáng sớm nhà tôi đã rộn ran tiếng dao thớt với bát đĩa. Nách chái hồi trên đã tập trung trên trăm loại lộc non được hái từ núi cao xuống chuẩn bị cho bữa tiệc lá có một không hai. Trong nhà, mùi xôi, mùi mẻ, mùi bỗng rượu làm lòng bác đã thơm dậy lên. Cha tôi cẩn thận đặt lên bàn thờ Thần Lộc mâm cơm cúng với đầy đủ các món trong ngày còn kèm theo những lộc non mơn mớn và một lọ nước suối lấy ở đầu nguồn. Xong mọi thứ. Cúng lạy như tế tổ, ông nội tôi khấn: “... Cha già đã có con thay, mong Thần Lộc chứng giám. Sức trẻ của cháu đích tôn đã thay được cha nó việc bắt đầu. Bản thân con mắt đã mờ, tay đã yếu cũng giao lại tay cưa cho con trai. Lễ mọn lòng thành đây là nước suối tự nguồn, đây là lộc non trên núi cao kính mời thần về dự tiệc và ban cho điềm lành. Cả họ truyền đời được thần ban lộc chưa một lần dầm xao nhãng chuyện dạy dỗ con cháu biết ơn thần. Lộc thần ban chỉ dám để làm điều có ích, làm thuốc cứu người, làm những chuyện thanh cao. Ai phạm vào điều cấm kỵ mong thần ra tay trừng trị. Lời mọn, lễ bạc, lòng thành mong thần về chứng giám...” Lễ cúng đã xong, sáu thanh niên lực lưỡng đã đứng cả sau lưng tôi, cửa chuồng hươu hé hé mở. Sau một lúc lóng lộn trong chuồng, con đực cò thấy có lộc nữa cũng vô ích. Nó đứng lại ghéech đôi nhưng tươi hồng lên như thách thức.

Một thoáng chợn rộn làm mặt tôi hơi đỏ, tôi hít sâu lấy lại tinh thần, chiếu thẳng ánh nhìn vào cặp mắt lên máu đỏ đồng đỏ của con đực cò. Tôi biết, sau lưng tôi, cũng có hàng chục cặp mắt đang theo dõi từng hành động của tôi. Tôi nhìn nó không chớp mắt, hình như nó có một thoáng rung mình rồi cụp mắt xuống. Nó đã bị tôi khuất phục liền quay đầu lòng trong tuyệt vọng. Liếc thấy lần lượt mọi người đã vào hết, ai nấy lưng đã ép sát vào gióng chuồng, mặt quay ra căng thẳng theo dõi từng bước lóng của hươu. Vòng người đã dần khép. Thời điểm quyết định đã đến, đợi con đực cò muốn thử bản lĩnh tôi. Nó ngược cao đầu, chồm hai chân trước lên cuốc. Tôi lùi một bước, nó lờ đã hụp đầu xuống. Chỉ chờ có thế. Nhanh như bản năng loài hổ vồ mồi, hai tay tôi đã vung lên, chộp đúng vào hai cột nhung. Xuống tẩn, vận hết lực toàn thân ấn mạnh xuống. Chưa chịu chấp nhận ngay, nó cũng chùng hai chân trước nhanh xuống và dùng sức mạnh của cần cổ với hàng bờm cứng như cước nhằm hất bổng tôi

lên. Hình như hai chân tôi có một tích tắc bị nhắc lên, trượt lù trên nền chuồng. Hít một hơi thở tràn lồng ngực mười tám, tôi ấn mạnh đầu con đực cò xuống đưa nhanh vào giữa hai bẹn, ngay lập tức khép đùi lại bịt luôn đôi mắt nó. Sau một lúc trù trì, thở phì phì, nó đã không trụ lại được sức nặng của tôi. Với lại hai mắt đã bị bịt, nó khuyu hẳn hai chân trước xuống. Tôi hét: “Vào!” Đồng loạt những người vào sau đã được luyện từ trước, mỗi người một bộ phận, đè nghiêng con đực cò xuống nền chuồng. Tôi vợ rơm khô độn xuống nền và ngồi lên đó, xoay cặp chân kẹp chặt cổ con đực cò cho cặp nhưng nằm ngang. Đến khi đó cha tôi mới đạo mạo dáng người già, kính cẩn như một nghi lễ lách cửa chuồng bước vào với cây cưa cung trên tay. Trinh trọng không kém, cha ngồi xuống liếc hỏi: “Chắc chưa?” Tôi gật. Cha cầm lấy một nhánh nhưng, bám tay làm khức trừ lại chừng nửa hạt gạo phía cội, đặt cưa. Khi sắp đẩy, cha lại nói: “Chắc nè...!” Cưa rào rào ăn nhưng, một cái rùng mình của con đực cò, bồm cồ lại dựng lên. Tôi triển mạnh hai đùi kẹp chặt cổ nó, giữ chắc đầu cho cha cưa nhưng khỏi bị chác. Máu từ vết cưa rờn rờn chảy xuống thau rượu nếp, có hai tia bắn thẳng vào miệng tôi, cha quát: “Không được uống.” Huyết nhung chan chát, ngon ngọt và thơm quyến rũ vô cùng. Con đực cò đang trường sức, ăn thức tốt, cắt nhưng đến độ, tia máu bắn khỏe như ai đó cầm xi lanh mà ấn ra. Tôi miễn cưỡng ngậm miệng lại cho huyết phun đầy mặt. Đợi cha cúi xuống cưa tiếp. Không cưỡng được, tôi lại há miệng đón những tia huyết nóng hôi hổi. Khi cha cưa xong nhánh nhưng thứ hai, cũng là lúc tôi đớp đầy hai ngậm huyết tươi. Tôi đã phải trả giá đắt cho hành động nông nổi đó.

2. Làng tôi ở giáp Lào nên chỉ cần trượt một cái dốc là gió Lào thông thoáng thổi hết ngày đêm. Nhưng ánh sáng văn minh từ miền xuôi muốn lên phải vượt qua quá nhiều dốc với đường trời sụt bao ổ gà ổ trâu. Nếu không có đặc sản nhưng hươu thì chắc không ai biết đến làng tôi – làng vô danh như trăm vạn làng nghèo khác. Nhưng rồi cửa khẩu Cầu Gác được mở, quốc lộ Bát A được bạt bót đèo dốc và trải nhựa. Làng nằm trong khu tam giác kinh tế trọng điểm. Từ đó người xe nườm nượp đổ về mang theo cái nhộn nhạo thập phương. Thị trấn vùng biên lập lòe xanh đỏ đèn chum, chộn rộn xôn xang váy áo, ồn ã giọng Bắc, Trung, Nam, lượn lờ má đỏ, môi đỏ, móng đỏ, chân dài. Lộc hươu bây giờ mới thực sự là lộc trời. Đàn ông luôn tự tin trong mọi chuyện, trừ chuyện làm tình. Không tự tin nên họ phải tìm đến sâm nhung, quế, phụ, tắc kè, hải mã, rắn, dâm dương hoắc... Nhưng hươu lên giá từng ngày, tiền ào ào đổ vào làng và đổ luôn bao thứ nhộn nhạo khác. Cửa khẩu càng đông người thì lớp học càng vắng. Tôi cũng bỏ học năm cuối cấp ba. Đã làm anh thợ vào đầu chắt tay rồi, hươu, nhưng lại lên giá như thế này thì cần chi phải học, phải đi đâu cho mệt. Mấy thằng bạn tôi đã bỏ học trước lên cửa khẩu làm cửu vạn, mỗi lần về đều tám tắc khen em Thy chân dài ở quán bia Lá Đa. Tám tắc khen bởi cái ngữ chúng nó với đồng tiền cửu vạn mặt rập thì chỉ dám đứng xa mà nhìn vô. Thịnh thoảng còn dư chút sức lực sau một ngày làm thân con ngựa thồ công hàng qua biên giới, bí bách, dăm ba thằng mới dám bao một ả điếm hết thời dưới xuôi mò lên kéo vô rừng để xả bót đi cái bức xúc trai tráng trong mùa tình. Khô! Đàn ông thường gieo những hạt giống khỏe mạnh nhất, chắc mẩy nhất vào những chỗ không đáng gieo và không được gieo nên nó chả mấy khi mọc mầm, lên cây, tụ quả. Nghe chúng nó kể, tả về Thy tôi cũng rậm rịch lắm nhưng không thể đi. Năm đầu tiên tôi bắt đầu. Đến con đực cò mà cha còn không cho phối giống hương hồ... Tôi đã chiến thắng được sự chèo kéo của mấy thằng bạn nhưng lại không cưỡng được cái vị chan chát, ngon ngọt, thơm thơm của huyết hươu. Không nghe lời cha nên

tôi đã phải trả giá...

Con đực cồ đã được băng bó cẩn thận, mọi người đồng loạt buông tay, nó vùng dậy lắc cắc lảo lảo cái đầu nhẹ tênh hênh vì cặp nhung hơn một kg vừa bị cắt mất. Mọi người lục tục bước ra khỏi chuồng. Như có thuốc tiên, người tôi bắt đầu thấy rạo rực lạ, bụng dưới tức anh ách, máu chảy rần rật, giật đùng đùng, nhức như đóng mủ. Tuy vậy tôi vẫn giữ được sự thăng bằng tối thiểu. Ngửng cao đầu với khuôn mặt nhuộm hồng huyết hươu. Tôi hiên ngang như võ sỹ chiến thắng bước ra từ sới vật trước những ánh nhìn ngưỡng mộ của đám trai làng và những con mắt ướt rượt của gái tơ mùa tình. Tôi đã có bằng chứng nhận trưởng thành. Cắt xong nhưng là vào tiệc. Tôi được ngồi mâm trên với các cụ. Mâm trên với lá lộc non nhất, những con tôm to nhất, thịt mỡ luộc cắt đúng độ nhất, lòng bác thơm nhất. Như những lần khác, tôi đã tự quán lấy để rồi đưa lên nhai phình mồm những miếng gỏi lá để tận hưởng vị chan chát của lá trám, bùi ngùi của lá mít, giòn ngọt chua chua của chua ngút, thơm bùi của lộc xoài, ngọt thịt tôm, béo thịt mỡ, ngậy lòng bác, cay ớt hiểm... Nhưng lần này thì không, tôi không tài nào chú tâm vào miếng ăn được nữa, trong người rậm rục quá rồi. Không uống được rượu nhưng tôi đã ngửa cổ ực cạn liên tiếp hai chén rượu huyết mong nó dim bớt cái sóng lòng xuống. Tôi lại sai lầm. Lửa gọi lửa, đám cháy càng cháy to. Không còn chịu được nữa rồi, tôi lén ra sau nhà tìm đường đèn với mấy thằng bạn. Vừa qua khỏi bờ chè mạn, tôi chợt đứng sững người khi thấy con Lành mới chui từ bếp ra, má bắt hơi lửa đỏ hây hây, mồ hôi thấm ướt nách áo lộ chiếc xu chiêng hồng với cặp ngực gái tơ thâm lầy. Thấy tôi nó còn cười duyên rồi đưa hai tay lên vén tóc làm cái áo ngắn cùn cùn bị kéo lên để lộ một khoảng nây nẩy với lỗ rún sâu thun thút. Ma xúi, quỷ xúi, một cú ngã vờ của người say rượu, tôi đã đè nghiêng lên người nó. Nó ú ớ hốt hoảng còn tôi hồi hả lần tìm. Bỗng rung mình một cái, một luồng lạnh chạy dọc sống lưng rồi như cống tắc được xả, bụng dưới hết tức, người tôi nhẹ tênh tênh, mắt mờ mịt sương khói. Hình như tiên giới là đây!? Đang mê, tôi bị cha túm sau cổ áo kéo giật về cũi phạm trần. Vừa kéo cha vừa nói át cả tiếng con Lành: “Say rồi vấp ngã hả, đứng dậy cha dìu về. Con Lành đỡ anh nặng quá hả, tội nghiệp, nó say ngã đè cả lên cháu.” Lành len lén cài lại cúc áo chạy ào vào nhà. Tôi ngượng ngịu đứng lên cố đi xèo xèo để che bớt mảng ướt to như bàn tay nơi đáy quần. Cha vừa dìu tôi đi vừa rít vào tai: “Đồ phản phúc, đồ đực chóc, sức mày đồ đi không hết vậy mà còn nốc huyết nóng, nốc cả rượu huyết. Không nghe tao. Rồi đến táng gia bại sản vì mày thôi”. Trong cơn say, nổi tên tò xấu hổ tôi vẫn không thể quên được con đực chóc mà cha vừa nhắc. Con đực mới lên nhưng mùa đầu cha nhốt gần chuồng con hươu cái già, đến mùa tình sung quá thò cái của quý qua gióng chuồng đã bị con cái già cản cụt. Mấy mùa sau tức hạ phá thượng nó cho nhưng to bất ngờ nhưng trông nó vật vã trong mùa tình tôi không thể chịu được, bàn thiền nó đi, cha nói: “Con trâu sinh ra để cày, con ngựa để kéo còn con hươu nuôi để lấy nhung. Thiền đi nó không còn lên nhưng thì nuôi cho đẹp à?” Bàn thế nào cha cũng không thiền, càng trưởng thành đến mùa tình nó càng vật vã tợn. Đến khi không còn chịu được nữa, nó lao sầm vào gióng chuồng, lao đến vỡ đầu mà chết. Cái chết của nó ám ảnh tôi mãi về sau. Sau này qua sách báo tôi mới được biết. Tính dục là thứ ản ức mạnh mẽ nhất, bao trùm nhất, luôn chi phối mọi ản ức khác.

Chiều đó mẹ bắt đầu chẻ than chim chim cho vào nồi đốt. Còn cha đem cái thùng phuy lớn đặt chặn ngay cửa buồng tôi. Than đượm, mẹ bỏ cái gióng dòng xuống đáy thùng phuy, cha cẩn thận để nghiêng nghiêng hai nhánh nhung vào đó để sấy. Thùng phuy với người cha ngồi

đã bít hết lối ra, mọi sinh hoạt tôi đều phải thực hiện trong buồng. Cứ như vậy ba ngày, ba đêm. Đến khi sự vật vã thúc giục của con thú bản năng trong tôi đã giảm dần, tôi ngủ ngon hơn và giấc mơ làm tỉnh đến thừa hơn. Nhưng cũng bắt đầu nhuôn nhuột, lửa than ghìim dần để nhưng không bị nứt. Thấy tôi không còn vật vã, cha đã cho phép tôi ra khỏi buồng. Xong chuồng tôi tìm đến mấy đứa bạn thân. Thị trấn nhỏ vẫn đèn màu với váy áo, những cặp chân trần thì dài mà váy lại ngắn lượn lờ mời chào. Những câu chuyện mà hình như ở tuổi tôi bất kể ai cũng muốn nghe và tưởng tượng, đồng sáng tác. Và cú kích cuối cùng là bộ phim tươi mát ở quán cà phê Phố Núi. Ừ sao không thử một lần cho biết – tôi nghĩ – mấy đứa bạn, cả mấy đứa em đứa út ngồi nói chuyện đó cứ vanh vách mà mình thì ngu nga ngu ngơ như hươu gạc. Không thể để chúng nó khinh, với lại còn lâu mới phải vào đầu tiếp. Phải xả thôi, xả sau chiến thắng con đực cồ chừ, cả làng này có con nào mạnh bằng đực cồ đâu. Phải thử thôi, thử hẳn em Thy luôn cho chúng nó nể. Một lần nữa tôi lại lên cửa sau, nhưng lần này tôi tìm đến quán Lá Đa. Cố làm ra bộ mình đã đến đây nhiều lần, tôi hát hăm hời thẳng bảo kê:

- Có em nào mới không?

Hắn nhìn tôi nhăn nhở cười, nói như hát:

- Mới trúng quả gì to í à? Sự đời ơ là cái lá đa, ở đây ơ là cái mới ơ là cứ ra ra a vào vào. Mới hay cũ cũng ơ là chỉ để ơ là ra ra vào vào... Xin đại ca ơ cho kiểm tra túi ơ cái nào.

Nói xong hắn thọc tay vào túi áo tôi, không thấy gì, móc túi quần trái cũng chả có một xu, hắn chuyển tay vào túi quần phải, cũng trống không nốt. Một thoáng ngập ngừng, tay hắn thọc sâu hơn, chớp nhanh qua vài quần rồi bẻ ghé một cái đánh rụp. Tôi đau nhói đến lộng óc, mặt tái men mét. Chưa kịp hoàn hồn đã bị hắn vằn ra cửa, giơ chân đạp vào mông. Pha tiếng Nam Bộ hắn nói: “Bộ muốn giỡn chơi với ông nội he con. Không có tiêng mà đòi làm phách”. Tôi vừa đau, vừa điên, vừa xấu hổ đến trào nước mắt. Ông trời ông hành hạ chi đến khổ. Tôi lại nhớ con đực chóc. Hay là chết quách đi cho rồi. Nhưng cơn đau ở bụng dưới đã dịu dần, những hình ảnh trong màn hình trong quán Phố Núi lại hiện về rõ nét. Tôi phải trở lại quán Lá Đa! Nói là làm. Tôi lên về nhà, như mèo nhấc nắp thùng phuy, gỡ một chiếc nhung đang nhuôn nhuột, âm ẩm ra khỏi sào sậy, kẹp vào nách, trở lại quán Lá Đa. Vẫn thẳng bảo kê đó nhưng hắn chưa kịp ngân nga ca bài ca chết tiệt kiểm tra túi, tôi đã thò tay vào bụng rút ra chiếc nhung hươu. Hắn há hốc mồm nhảy giật lùi đến sau cánh cửa vợ lấy cây kiếm rồi hét đồng bọn. Tôi bình tĩnh tiến lại gần nói trịch thượng: “Xem lại đi, không phải hàng nóng đâu mà sợ. Mẹ mày, đừng quần ướt nhẹp rồi kìa.” Nói xong tôi dúm vào mặt hắn chiếc nhung hươu. Hắn chớp vội lấy, mừng rú lên. Lại một cái hát hăm nữa tôi lệnh: “Em Thy!” Hắn dạ như phường chèo rồi gọi với vào: “Con Thy, nhớ hết ga, phòng số ba! Là lá la cái lá đa...” Tôi nghênh ngang, háo hức bước, nhưng khi đến trước cửa phòng số ba lại thấy chờn chờn, da mặt sần sần. Hay là quay lại. Nhưng hươu chỉ làm chuyện thanh cao... chỉ làm thuốc cứu người... Ai phạm vào thần phạt... Một nhánh nhung mát... rồi ngày mai chuyện võ lữ... Ông nội lại đang ôm... Tôi chả nghĩ được lâu. Cửa phòng ba đã mở. Thy đã bước ra cầm tay tôi kéo vào. Thy đẹp hơn những gì mấy thằng bạn đầu đất tôi tả. Đẹp thế này, nếu là người yêu tôi, nếu là vợ tôi... tôi đang nghĩ vẫn vợ Thy đã cởi hết quần áo của cô ấy.

- Tôi vừa sấn đến, Thy đã ngã ngửa ra giường... Nhưng... súng đã vội cướp cò. Cũng may, những gì còn lại của huyết hươu và sức trẻ mùa tình đã nạp cho tôi đầy đạn để có thể bắn lại ngay. Thy hôn hên:

- Anh là số một, ời người thêm khả năng của anh.
- Trời đầy!
- Khi nào nó đòi lại đến em.
- Tiền đểch đâu, cả năm trông vào mấy cặp nhưng, chơi đi hết có mà ăn đất.
- Em cho không. Chỉ nhà đi. Tự nhiên em thấy thích anh. Em chiều không vì tiền.
- Làm nghề, không tiền, lấy gì sống?
- Cũng là một thứ lộc trời. Trời cho em nhan sắc, em được hưởng lộc trời, em sót bớt cho anh. Ăn hết trời phạt.

- Thế à? Vậy nhá, nhà anh năm dầy cuối thôn. Anh là thợ bắt đầu.
- Trời ơi! Em được ngủ với người hùng của làng, lại được phá trinh...

Hình như một nhánh nhưng của tôi cho một đêm là quá hời, nên mấy thằng bảo kê chả thèm đập cửa. Lại! Sức tôi như mạch giếng ngầm cứ chảy mãi, chảy mãi tưởng không bao giờ cạn. Chỉ hiềm trời mau sáng quá, tôi đành phải về thôi. Khi đứng lên mặc quần chân hơi run, tôi phải dựa vào người Thy. Thấy thế Thy cười rúc rích.

- Sợ chưa, hay bắn thêm phát ân huệ nữa nhé.

Ờ thì thách nhau hả? Biết mặt nhau nè. Nghĩ vậy rồi không nói không rằng tôi lại đổ ập vào Thy lần cuối, xong xuôi mới chịu mặc quần áo. Tã tưởi như một con gà chọi vừa ra khỏi sới, tôi lê bước về nhà. Mặt trời lên màu nắng mới. Lộc non mừng mừng sắc tình.

Mùa tình là mùa của vạn vật giao phối, sinh sôi. Của cây lá đâm chồi nảy lộc, của hoa cà, hoa bí đơm nụ kết bông. Chẳng mấy ai chết trong mùa tình. Vì vậy khi thấy ông nội ốm, không ai nghĩ là ông sẽ ra đi. Nhưng có lẽ trường hợp của ông là ngoại lệ. Và chính tôi là người giúp ông kết thúc cuộc hành trình khổ ải của một kiếp người nhanh hơn. Sáng hôm đó tôi về. Không cần đoán, cha đã biết tôi lấy đi chiếc nhung và làm gì suốt đêm qua. Không một lời trách móc, không cả nhìn tôi, không trò chuyện. Cha coi tôi là đứa lạc loài. Chuyện chắc rồi cũng sẽ qua nếu mấy ngày sau tôi đi tiểu thấy buốt và mấy ngày sau nữa đỏ mặt tía tai có nạn thì chỉ thấy nhều nhều ra một ít mủ. Người tôi hầm hập lên cơn sốt. Đến khi đó, buộc lòng cha phải đến bên giường ông nội quỳ xuống, vừa khóc vừa nói:

- Con có tội với cha, con không dạy được con con.

- Anh đứng lên đi. E cũng là ý trời. Trời đã cho ta hưởng lộc mấy đời rồi nay trời lấy lại.

- Nhưng nếu con dạy cháu tốt hơn...

- Lần đầu tiên kể từ khi lập làng đến nay mới có đi. Cái mới thường lạ. Trai tham của lạ. Tuổi trẻ lại càng thích của lạ... Nhưng cái lạ nó đến nhanh quá, chậm vấp quá, người làng chưa kịp phòng bị...

- Giờ cháu... cháu nó... bị...

- Há? – Đang nằm dính giường nghe cha nói đến đó, ông bỗng giật nảy mình, nhưng sức đã cạn, cái giật nảy thẳng thốt cũng chỉ làm cho chiếc chăn lông hươu đắp trên bụng ông hơi động đậy mà thôi. Dìm cơn thờ dốc, ông bảo cha lấy giấy, bút viết những thứ cây ông đọc. Đó là bài thuốc bí truyền của họ tôi. Hình như cứ truyền mãi, truyền mãi đến đời tôi mới phải dùng. Và từ tôi về sau chắc còn phải dùng nhiều đến bài thuốc đó. Khi cha viết xong, ông nội nói tiếp trong khó nhọc – Thôi, năm nay nhà mình đang thiếu mấy cái móc áo...

3. Khi ấy mẹ tôi đang bưng bát cháo nhưng đến bên giường nhìn ông. Đứng bên ông nội

tôi nhưng chắc mẹ đang nhớ đến lần ông ngoại tôi cũng nằm liệt giường như thế này. Sau trận ốm của ông ngoại cha mẹ đã thành đôi. Chuyện là: Mười tám tuổi, cha tôi đã là một thợ bắt đầu nổi tiếng khắp vùng. Cha là ước mơ của bao cô gái làng, nhưng với mẹ tôi thì không, mẹ cũng kiêu sa với cái tuổi mười sáu bao trai làng đã phải đi cho mòn đường chết cỏ. Cha tài cán còn mẹ kiêu sa nên hai người chưa khi nào chịu ngồi nói chuyện với nhau. Năm mẹ tôi mười tám, làng bị trận dịch kiết lỵ hoành hành. Ông ngoại bệnh nặng, phục thuốc cả tuần không giảm, người tong teo nằm như muốn dính chặt vào cái vạt tre. Nghe người chỉ bảo, mẹ đánh bạo đến gõ cửa ông nội tôi. Chỉ với nửa lạng nhưng khô nấu cháo với mấy chén mật ong ngâm nhưng đã cứu được mạng ông ngoại. Cảm kích trước tấm lòng của ông nội tôi, cha mẹ tôi đã về một nhà. Từ ngày tôi biết nghĩ đến giờ, chưa một lần thấy cha mẹ giận nhau. Thấy ông nội đã mở mắt, mẹ nói:

- Con đút cha ăn miếng cháo.

- Thôi, - ông nội nói - Để dành nhưng mà làm thuốc, đừng đem nấu cháo nữa, tới đây sẽ chả còn. Tôi không ăn nữa đâu. Hưởng lộc trời như này cũng là nhiều quá rồi.

Nghe ông nội nói thế, mẹ không dám nài. Cả nhà tôi đều hiểu, mùa tình này, mấy cặp nhưng hươu còn lại trong chuồng nhà tôi sẽ không được cắt nữa, chúng sẽ già, rụng lông, tróc da, tròi xương, đợi mùa tình sau tự rụng xuống. Khi ấy công dụng duy nhất của nó là để đóng lên tường làm móc treo áo. Nghiệt ngã quá. Chỉ vì tôi mà nhưng đang là vàng phải để quá lứa chuyển thành xương khô. Tôi, tự tôi đã đập đổ tất cả. Chưa, chưa một ai dám dù trong ý nghĩ đưa nhưng hươu đi để đổi lấy sự khoái lạc. Vậy mà tôi đã dám làm. Tôi đã lấy đi của gia đình từ miếng cơm manh áo, cho đến danh dự và những gì tốt đẹp đã truyền bao đời. Tôi hay con thú bản năng mạnh mẽ trong con người tôi đã kéo tôi đi làm lỗi, kéo tôi đi chệch đường đi của tổ tiên tôi từng đi?! Bây giờ tôi không còn sức để bắt đầu. Cha đã cầm cưa, không thể quay lại làm người bắt đầu. Còn ông nội đã bàn giao cưa cho cha không thể cầm lại. Sỡ diện của một gia tộc truyền đời ăn lộc trời, ăn tiên chỉ, không cho phép cha tôi nhờ người khác vào chuồng bắt hươu cho mình cưa nhưng. Dù ông nội không phải dẫn thì kết cục cũng phải vậy. Phải để nhưng già trên đầu hươu. Thôi thì đành, nín nhịn chờ mùa sau, mọi việc chắc tốt hơn. Hình như ông nội đã làm một cuộc bàn giao trọn vẹn. Kể từ đó ông không hề ăn uống gì nữa, ông cứ nằm vậy, mở mắt nhìn lên trần nhà, nơi đó cha tôi đang treo cái cưa cung sau khi cắt cặp nhưng con đực cò. Đến giữa mùa tình thì ông đi. Người già trong làng nói. Ông tôi là người thứ hai của làng chết giữa mùa tình. Người trước ông không phải chết già mà bị phạm phong, chết trên bụng vợ.

Cả nhà tôi ai cũng nghĩ: Thôi thì đành chờ mùa sau. Nhưng mãi mãi trong chuồng nhà tôi không có mùa tình nào nữa. Những tiếng tác của hươu đực chích, những ực ọ của hươu đực cò, những tiếng than vãn, o éo của hươu cái động tình chỉ còn lại trong quá khứ. Tôi đã lành bệnh nhưng không sao đến gần được chuồng hươu. Đàn hươu tác, nhảy cõn, nhón nhác như động rừng. Nhất là mỗi lần thấy tôi, chúng liền lao đầu sầm sập vào gióng chuồng mặc cho hươu nhưng gãy, vỡ choe choét máu. Còn hươu cái chữa thì long, vật nài cho đến trụ thai. Chỉ có con hươu đực cò là có biểu hiện khác bày đàn. Thấy tôi đến gần, mắt nó vằn lên đỏ đòng đòng như hai cục máu, cả thân mình triển căng cơ, hai chân sau choãi ra thủ thế, nghênh cái cổ cao dựng ngược bờm cước rồi khi tôi không để ý, nó bất thành linh lao thẳng vào người tôi. May có những gióng chuồng chắc chắn ngăn cách, nhưng những cú lao của nó cũng đủ làm

cho cả dãy chuông hươu run lên bần bật.

Cả nhà tôi nhìn đàn hươu đang chết dần chết mòn mà không có cách nào cứu chữa nổi. Sau cái tang ông nội, giờ đến đàn hươu và những đêm thức trắng. Tóc trên đầu cha tôi không còn một sợi đen. Mẹ nhìn cha xa xót. Trong nhà tôi, nỗi buồn đám tang dài tưởng chừng như vô tận. Tôi cũng đã bao đêm không ngủ. Tất cả những giày vò, hối hận bây giờ đều đã muộn. Muộn quá rồi, một người nuôi hươu gia truyền như cha mà còn chịu bất lực, bó tay thì tôi hỏi còn nghĩ được cách gì? Tôi quyết định ra đi. Tôi sẽ đi mãi cho đàn hươu trong chuông nhà tôi được sống và sinh sôi, để ông trời lại cho lộc. Nhưng khi biết ý định đó của tôi, cả cha và mẹ đều không đồng ý. Tôi là người duy nhất nổi dỗi, tôi ra đi hỏi có còn ai. Lộc trời để mà làm gì khi con người sống không còn ý nghĩa? Lộc là lộc để lại mai sau cho tôi, cho con cháu tôi, chứ còn ông bà tôi, cha mẹ tôi họ còn cần chi nữa. Họ chỉ mong để lại lộc cho con cháu. Vậy mà nay... Ôi cái giá phải trả sao mà nghiệt ngã quá.

Chúng luôn khát khao cuộc sống tự do, khát khao sự khoáng đạt của thiên nhiên, đại ngàn. Vì vậy chỉ cần xông chuông là hươu tìm về với rừng xanh, với đại ngàn muôn thú bao dung với chúng.

4. Thêm những đêm thức trắng nữa của cha rồi đến một sớm mai, cha mặc quần áo chỉnh tề, kính cẩn dọn sạch bàn thờ gia tiên, bàn thờ Thần Lộc. Đốt hương lăm rằm khăn vái. Xong! Cha rút con dao quắm bên vách đưa ra tỉ mẩn ngồi mài, mài đến khi thổi đứt sợi tóc cha mới đứng dậy đi vào rừng. Mẹ hốt hoảng chạy theo. Cha cười héo úa nói: “Không sao đâu, chiều tôi về mà”.

Đúng xẩm tối cha về, vác trên vai một vác nửa tươi, ông nào ông nấy to bằng cổ chân. Tối, cha nhóm bếp lửa to phía sau chuông hươu. Lửa bén, cha bắc những ống nửa ngang ngọn lửa. Chừng như đã đến độ, cha vào kính cẩn rút từng then cửa chuông hươu. Đồng loạt giống nửa nổ giòn. Giật mình, hoảng hốt, đàn hươu tông cửa chuông nhộn nhạo chạy ra đường cái. Cha cầm một bó đuốc hú lên chạy theo. Con đực cồ gồng cổ đứng lại chặn đường cho cả đàn chạy. Mắt nó long lên sòng sọc bắt ánh lửa đỏ rực, bờm cứng như cước dựng cả lên. Chó sủa inh ỏi. Cha cầm đuốc tiến lên, nó lùi dần, lùi dần, khi thấy đàn đã chạy xa, nó ngoắt người phóng đi. Sau một lúc loạng choạng, hươu đã quen với bóng tối, quen chân chúng đua nhau chạy như té cờ. Chạy mãi, chạy mãi, mất hút vào bóng đêm.

Vâng! Ngày mai tôi sẽ ra đi...

Cha cầm đuốc chạy theo đến bìa rừng mới quay lại. Thế là đàn hươu đã trở lại nơi mà tổ tiên chúng từng sống. Chúng sẽ ra đi mãi, đi mãi không bao giờ trở về với con người. Đúng vậy. Hình như hươu sao là loài duy nhất không bao giờ quen với con người dù nó, cha mẹ nó, ông bà nó đã mấy mươi đời ở với con người. Chúng không chịu thỏa hiệp với cuộc sống mà con người áp buộc với nó. Nó ăn uống ngảnh ngót và bắt con người phải phục vụ nó như ông hoàng, bà hoàng chúng mới cho lộc. Trái ý chúng, chúng sẽ lông lộn, bỏ ăn, uống cho đến chết. Chúng luôn khát khao cuộc sống tự do, khát khao sự khoáng đạt của thiên nhiên, đại ngàn. Vì vậy chỉ cần xông chuông là hươu tìm về với rừng xanh, với đại ngàn muôn thú bao dung với chúng.

Trở về nhà trong ánh đuốc tàn, trông cha chẳng còn chút dáng dấp gì của thợ bắt đầu lừng lẫy một thuở. Buông đuốc xuống góc sân, còng lưng xuôi tay, xòa mái tóc bạc cước cha đi vào nhà. Mẹ con tôi len lén đứng nhìn theo. Mãi một lúc lâu, cha mới gọi tôi lại và nói:

“Anh đã lớn và đã thấy mọi việc. Xưa nay người làng ta ăn lộc của trời. Lộc trời có hạn, ăn lâu cũng cạn, đến nay đã cạn thật rồi. Anh đang trẻ, nên tìm đường mà đi. Đi đâu cũng được nhưng tôi khuyên anh không nên đi về hướng Tây – hướng cửa khẩu...”. Cha chỉ nói vậy thôi, người miền núi chúng tôi vốn nói ít. Và không phải đợi đến khi cha nói tôi mới nghĩ đến chuyện ra đi. Vâng! Ngày mai tôi sẽ ra đi, tôi sẽ tìm, sẽ làm một việc gì đó từ khả năng mình chứ không thể trông mãi vào lộc trời. Tôi sẽ đi, ra đi là để tìm một con đường về!

Bến khách

(24h) - Chiều ngỡ ngàng nhìn ông ta như một vị cứu tinh từ trên trời xuống. Chiều vừa hứa đại với bà chủ ít ngày nữa sẽ thanh toán thuê quán nhưng thực tình không biết đến bao giờ nàng mới có đủ tiền để trả nợ.

1.Trưa hè oi nồng. Gian quán liêu xiêu bên bến Vạn Gia. Tiếng nhạc sến từ hàng karaoke đầu bến nghe náo lòng.

Gương mặt Chiều héo hắt khi nhìn người đàn bà bất ngờ xuất hiện trước cửa. Người đàn ông đang ngồi bên Chiều trong quán hàng ngỡ ngàng nhận ra vẻ hốt hoảng của Chiều. – Bữa nay cô em đã có đủ cho chị rồi chứ? – Giọng người đàn bà lạnh như đá, mắt liếc láu người đàn ông ngồi cạnh Chiều.

- Em xin chị, chị thư cho em vài bữa, bán hết hàng em sẽ lo đủ cho chị. – Chiều run rẩy van xin. Người đàn bà nhẩy thách lên định xông vào nàng cắn xé cho hả giận nhưng chợt khựng lại. Bà ta rít lên the thé: - Rõ khôn khổ cho cái thân tôi chưa, cả nhà chỉ trông vào gian quán này để sống. Cho cô thuê mấy tháng rồi mà cô khát lần mãi, mấy mẹ con tôi ở trong làng ăn gì mà sống!

- Mấy tháng nay quán vắng khách, hàng ế ảm quá. Nàng cuống cuống cầu xin.

- Thế cái ông khách này là thế nào hả?

- Dạ thưa chị, ông ấy chỉ là khách quen vào quán uống nước vài ba lần.

- Chủ hàng hả? Bà chủ có gian quán cho thuê nhận ra ông khách là người Trung Quốc liền bất ngờ đổi giọng mỉm cười. Mắt người đàn ông sáng lên, thấy người đàn bà quan tâm đến mình.

Người đàn ông nói: - Tôi sang đây thu mua hải sản à. Tôi có cả con tàu vào tới tận Thượng Mai, Hạ Mai, Cẩm Phả Việt Nam lớn.

Người đàn bà dướn mắt nhìn người đàn ông Tàu. Bà ta không ngờ người khách lại nói giỏi cả tiếng Việt. Trạc tuổi bốn mươi, dáng cao to, nước da ông ngăm ngăm, đôi mắt sâu, cặp mày rậm đầy sung mãn.

- Sang Việt Nam làm ăn được không? Người đàn bà thăm dò.

- Được chứ, người đàn ông Tàu cười hào phóng bảo Chiều lấy bia mới người đàn bà uống.

- Đã được mấy con rồi? Tên gì? Người đàn bà thân mật. Người khách lặng đi trong giây lát rồi như bừng tỉnh nói với người đàn bà mà anh mắt nhìn xoáy vào Chiều: - Tôi tên là Bằng, chỉ có một đứa con gái năm tuổi. Một con gái! Ông ra giơ một ngón tay, lấy lại hai từ con gái và giải thích nước Trung Quốc mỗi gia đình chỉ được đẻ một đứa con. Ông Bằng hả hê nói về gia đình ông có đầy đủ mọi thứ nhà cao cửa rộng, chỉ thiếu mỗi đứa con trai nối dõi tông đường. Chiều xúc động bởi vẻ chân tình của người đàn ông Tàu. Đã tiếp mấy lần trong quán nhưng chưa bao giờ Chiều có dịp ngồi nói chuyện riêng với ông ra như bữa nay. Mỗi lần vào quán, ông ta lặng lẽ ngồi nhâm nhi cà phê và nhìn Chiều bằng ánh mắt đầy thiện cảm. Lúc này ông ta đã rõ hoàn cảnh Chiều đang bị bà chủ đòi nợ tiền thuê quán. Máu hạo hán nổi lên,

ông ta bật bia uống liên tiếp, mắt mê mải nhìn Chiêu thương hại. Ông nói với Chiêu bằng tiếng Pạc Và, và lịch sự xin phép được trả cho nàng món nợ. Chiêu ngỡ ngàng nhìn ông ta như một vị cứu tinh từ trên trời xuống. Chiêu vừa hứa đại với bà chủ ít ngày nữa sẽ thanh toán thuê quán nhưng thực tình không biết đến bao giờ nàng mới có đủ tiền để trả nợ.

Chính Chiêu cũng không ý thức được tại sao người đàn ông lại khiến nàng xúc động.

Từ ngày đất nước mở cửa, Chiêu mới biết nói tiếng Pạc Và nên nàng đã đi theo các chủ hàng Việt Nam sang Trung Quốc bán than. Nhưng khốn cho Chiêu bởi chính cái nhan sắc rực rỡ của nàng lại luôn bị hết thầy những tay chủ hàng giở thói dâm ô đòi chiếm đoạt nàng. Bằng bản tính kiêu hãnh không chịu nhục, nàng quyết tâm thuê điểm mở quán kinh doanh tại bến Vạn Gia này hy vọng sẽ có ngày mở mày mở mặt. Nhưng ai ngờ chiếc quán Chiêu thuê mỗi ngày qua đi, số nợ lại dày thêm. Tiền lãi không đủ chi phí cho ăn uống hàng ngày. Nàng đâu ngờ các quán bán giải khát mọc lên dày đặc trên bến lâu nay tồn tại được, chủ quán vẫn phải biết kết hợp cả việc kinh doanh KARAOKE và lén lút buôn bán cả ái tình. Trót dâm lao phải theo, nàng đã ký hợp đồng thuê quán dài hạn, hàng đã cất về, nàng không thể bỏ cuộc. Nàng đã phải vờ vịt thả mình cho vài trai lơ quấy quả tại quán để câu khách. Cứ cái đà này trước sau nàng cũng sẽ phải bán mình mới có tiền trả nợ. Nhiều lúc Chiêu thấy ghê sợ cả chính mình. Lúc này gương mặt bà chủ và người đàn ông Tàu sáng rõ trước mắt nàng. Nàng biết đây là cơ hội duy nhất để giải thoát tình cảnh khốn khó. Nàng đành nhận những đồng tiền thương hại của người đàn ông hào hán giang tay cứu nàng...

Đêm đến, quán “Chiêu Chiêu” đóng cửa sớm. Khác hẳn mọi đêm, Chiêu dọn dẹp mọi thứ xong, nàng vẫn ngồi mãi nhìn tấm màn gió khe xao động bởi chiếc quạt đang quay vo vo trong giường. Nàng hiểu người đàn ông Tàu có tên là Bằng đang từng phút đợi chờ nàng bên kia tấm màn. Nàng hiểu trước sau gì nàng vẫn phải tự nguyện hiến dâng tấm thân này cho ông ta. Nàng đã trở thành con điểm sao? Nàng đâu muốn thế. Mọi chuyện cứ xô đẩy, nàng tránh không được. Nhưng dù sao chịu cặp với ông ta vẫn còn hơn là phải đi làm điểm. Chiêu vẫn không quên giây phút nàng đã bầu chặt vào thành lan can trên cầu Ka – Long chống đỡ sức lôi kéo của đũa em gái bắt nàng phải quay về nhà: Chị không được đi, thà em có phải nghỉ học. Không, nàng đây tự tin tuyên bố với em gái: Em về đi, chị phải đi làm ăn chứ. Tình cảnh nhà mình khó khăn, chị không thể ở nhà nhìn các em thất học, nhìn cha mẹ lợm cộm mãi trên đồng đất chua mặn cả đời vẫn không đủ ăn. Em yên tâm, chị không làm điều gì xấu. Nàng muốn an ủi cô em gái đang còn non nớt trước cuộc đời. Một cơn gió thoảng qua, lòng nàng dịu lại, giây phút ấy nàng đứng nhìn dòng Ka – Long êm đềm trôi trong đêm. Chiêu vẫn luôn ghi nhớ lời hứa với cô em gái, quyết tâm đi lập nghiệp cứu cảnh khốn khó của gia đình nàng. Và lúc này bên kia tấm rèm, tiếng người đàn ông Tàu thở dài cắt ngang dòng ký ức của nàng. Nàng không thể ngồi một mình hết đêm nay? Nàng đã nhận những đồng tiền của người ta. Nàng run rẩy khẽ vén tấm màn bước vào, thân hình người đàn ông mờ ảo trước mắt nàng. Một bàn tay khẽ kéo Chiêu vào giường. Trái với sự tưởng tượng của nàng, người đàn ông không hề vồ vập xâu xé nàng. Ông ra run rẩy ôm nàng nâng niu nàng như chú rể trong đêm tân hôn động phòng hoa chúc. Em đừng hiểu lầm tôi. Tôi không phải là kẻ đi tìm gái giải khuây. Tôi cũng biết em không phải là hạng gái làm tiền rẻ rúm. Tôi cần ở em cái khác lớn, cái lớn hơn cả cuộc đời tôi lớn... Người đàn ông thủ thủ bên Chiêu, đưa nàng hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chính Chiêu cũng không ý thức được tại sao người đàn ông lại khiến nàng xúc động. Từ lời nói đến

cách biểu lộ tình cảm với Chiều, ông ta tỏ ra ngưỡng mộ mê đắm. Ông ta thực sự choáng ngợp trước thân hình gợi cảm và làn da mịn màng sống động ở nàng. Chiều bị khuất phục trước người đàn ông Tàu hào phóng cao thượng và từng trải. Ông ta không may ép nàng làm điều gì nàng không muốn. Ông cho tiền nàng trả nợ không phải để được ngủ với nàng đêm nay. Ông khuyên nàng hãy bỏ cái công việc bán hàng quán này. Ở đây trước sau nàng cũng sẽ đi vào con đường nhơ nhớp. Ông ta nói đúng. Nàng cũng đang đi vào con đường nhơ nhớp rồi đấy thôi. Bỏ công việc này em biết làm gì để trả nợ tiền hàng, tiền bồi thường hợp đồng thuê quán?

- Anh sẽ trả toàn bộ cho em số nợ và cung cấp cho gia đình em chút ít để cha mẹ và em gái đỡ vất vả.

- Anh thực sự muốn cứu giúp đời em? Nàng băn khoăn hỏi.

- Em không tin sao? Ngày mai em thanh toán mọi nợ nần và đi khỏi nơi này. Anh sẽ cho tiền để em về nhà giúp bố mẹ và em gái.

- Anh không sợ em về rồi không muốn đi với anh nữa sao?

- Không, anh tin em. Dù em không muốn đi theo anh nữa cũng được.

2. Sáng ra, người đàn ông hào phóng đưa tiền cho Chiều thanh toán mọi nợ nần rồi để cho Chiều về quê thăm bố mẹ và em gái. Ông ta hẹn ngày đón Chiều tại cầu Ka – Long. Chiều cầm tiền với tâm trạng u mê về thăm nhà. Theo đúng hẹn, Chiều rung rung tạm biệt bố mẹ, tạm biệt em gái để đến đúng nơi người ta đã hẹn nàng. Nàng đã nhận lời theo người đàn ông sang bên kia biên giới với một điều kiện vợ ông ta phải sang Việt Nam đón nàng về. Đi để thuê hay đi làm lẽ cũng phải được sự đồng ý của vợ người ta. Nàng thấp thoáng khoác chiếc túi nhỏ chỉ đựng độc bộ quần áo bước lên dốc cầu Ka – Long. Đây là bước ngoặt lớn lao nhất trong đời nàng. Lòng nàng chột rung rung. Dòng Ka – Long lóng lánh gợn sóng dưới nắng sớm. Xa xa phía kia biên giới, từng tòa nhà cao tầng vờ vờ. Một vài cánh chim bay lướt qua khoảng trời biên giới. Chiều không ý thức được mình. Nàng đang âm thầm đơn độc chuẩn bị về nhà chồng mà không người thân, không bạn bè đưa tiễn. Tới giữa cầu, nàng dừng lại chính nơi nàng đã đứng bên đưa em gái lần trước. Nàng chơi vơi vịn lên thành cầu. Hàng lan can đã trải qua bao năm tháng, qua biết bao bàn tay con người bầu vịu nhẵn bóng lên. Nàng chờ người ta đến đón nàng về làm lẽ. Bồn phận của nàng phải để cho người ta một đứa con trai. Một đứa con trai. Nàng luôn ý thức, dù có phải làm lẽ người ta, phải để thuê cho người ta vẫn còn hơn là phải đi làm điếm. Nàng thầm hứa sẽ làm được gì đó cho cha mẹ và đứa em gái còn non nớt của nàng ở quê nhà. Trước thiên hạ nàng có bị khinh bỉ nhưng cha mẹ nàng không phải khổ cực, em gái nàng không phải thất học. Nàng giật mình bừng tỉnh khi có bàn tay nắm chặt tay nàng. Người đàn bà đứng sững trước nàng cười thân thiện. Chị ta nói tiếng Pạc Và với Chiều.

- Chị là Hoài đây. Từ giờ phút này chúng ta cứ xưng chị em cho tình cảm. Anh Bằng đã nói nhiều với chị về em, chị không nghĩ em lại trẻ đẹp thế này. Gặp được em, chị mừng và tin em là người tốt. – Giọng người đàn bà xúc động rành rẽ từng lời.

Chiều tin cậy nhìn kỹ gương mặt chị Hoài. Chị cười mà vẫn không giấu được ánh mắt lo âu buồn khổ. Trước mặt vợ, Bằng tỏ ra khôn khéo bình thản bước tới bảo nàng từ giờ phút này hai chị em bảo ban nhau mà sống. Nàng bùi ngùi đi bên người đàn bà xa lạ – xa lạ tới mức ròn rợn. Từ giây phút này phúc phận đời nàng gửi cả vào người ta.

Con dò chòng chành cập bên, nàng xúc động bước lên mảnh đất xứ người. Cả hai vợ chồng Bằng cố tỏ ra thân thiện động viên chăm sóc để nàng vui. Chị Hoài ân cần dắt nàng vào một nhà hàng gọi là ăn mừng bữa cơm đầu tiên đón nàng về.

- Hai chị em nhà người từ bây giờ phải đoàn kết thì ta mới yên lòng lo toan mọi công việc. Bằng kể cả biểu lộ tình cảm, gấp thức ăn vào bát cho cả nàng và chị Hoài.

- Về bên này em sẽ quen dần với mọi tập tục, ăn uống, có gì trở ngại cứ nói với chị. Chị Hoài lấy chiếc khăn lạnh vỗ bóp một cái đưa cho Chiêu.

Khi cả ba lên chuyến xe khách về thành phố, Bằng cười vui nhận ngồi ghế giữa, hai nàng hai bên. Chiếc xe lướt êm ru trên trục đường thẳng tắp. Bằng tự hào kể chuyện cho cả nàng và chị Hoài nghe: Hai người có biết làm cái nghề buôn bán hải sản của ta cũng có thú vui riêng. Ta hiểu rõ được đặc tính của muôn loài chim thu nhự, đẻ, ngư nước lợ, ngư đại dương chung sống và sinh sản ra sao. Bằng cười hơ hớ, hóa ra háo sắc nhất lại là mực và chung tình nhất là loài sam. Thật đấy, người đi câu mực, quan trọng nhất phải kiếm được con mực mồi thật đẹp. Khi ta thả con mực mồi xuống biển, con mực mồi ve vãn làm duyên cuốn hút bạn tình đến nỗi ta lồi chúng khỏi mặt nước, chúng vẫn đắm say không hề biết đó là cái bẫy tình. Bằng say sưa thủ thỉ, mắt thi thoảng lại liếc sang hai bên. Bất ngờ bằng lupa tay nắm chặt tay Chiêu. Bằng cao giọng, trong tất cả các loài vật, ta ngưỡng mộ loài sam hơn cả. Loài sam chúng sống với nhau có tình nhất. Chúng luôn sống có đôi, không bao giờ chịu rời nhau. Ít khi ta gặp loài sam đi một. Sam đi một là loài sam độc, con người không dám ăn thịt chúng. Tiếng Bằng nhỏ dần, hành khách trên xe ngủ gà ngủ gật. Chị Hoài cũng nhắm mắt, Chiêu không rõ chị ta ngủ hay thức. Bằng ngất ngư và gục vào vai chị Hoài, lúc ngả vào lòng Chiêu. Chiêu nhắm mắt nhưng nàng không ngủ được. Bằng bất ngờ cắn nhẹ vào cổ Chiêu biểu lộ tình cảm riêng kín với nàng. Chiêu biết ông ta phải kìm nén sự đam mê nàng.

Đã bảo hai người là một thì cấm không được ghen tuông ích kỷ.

Xe về tới thành phố trời đã tối. Thành phố sáng rực đèn màu. Bằng bảo sáng mai phải ngồi xe khách tuyến huyện hơn ba trăm cây nũa mới về tới nhà. Chị Hoài say xe người mệt lử, ăn tối xong, Chiêu phải dìu chị Hoài theo Bằng vào khách sạn cao ngất tầng trời. Bằng chỉ thuê một phòng và một giường cho cả ba người. Vừa bước vào phòng, Bằng thản nhiên cởi quần dài nằm lãn ra giường khoái chí cười hơ hớ... Ta chẳng phải tiếc tiền thuê hai phòng mà ta thích ở thế này cho tình cảm. Giống như loài sam ấy, loài vật mà chúng còn biết yêu thương nhau chung tình như vậy huống chi con người. Bằng giơ hai cánh tay còn săn chắc lên gân cho bắp thịt nổi cuộn lên như võ sĩ. Ta muốn được nằm giữa hai chị em các người hơ hớ... hai chị em bây giờ là một – là một trên mọi phương diện cả vật chất lẫn tinh thần. Bằng nói và cong người bật dậy. Ta đi tắm trước hai chị em tắm sau. Bằng cởi phăng áo quần tòng ngòng lao vào phòng tắm xả nước xoe xoe. Chiêu đỏ mặt nhìn chị Hoài. Em cứ thoải mái, chị Hoài cười gượng, rồi em sẽ quen dần thôi mà, kệ anh ấy. Anh ấy mà vui, mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Chị Hoài nằm ra giường mơ màng, giờ này con Hà ở nhà chắc là mong ta về lắm đây. Trước khi đi chị bảo nó ở nhà ngoan, bố mẹ đi đón dì về để em bé cho con. Con bé đã năm tuổi rồi, nếu được để chị đã để em bé cho nó từ lâu rồi. Chị Hoài thân thiện kéo Chiêu nằm xuống giường trò chuyện. Tiếng Bằng trong nhà tắm vọng ra: Chị Hoài còn mệt thì để em Chiêu tắm trước kỳ lưng cho ta nào. Em vào với anh ấy đi, chị Hoài giục. Chiêu miễn cưỡng vào phòng tắm. Hương dầu tắm thơm nức. Bằng trần trụi lao vào lột hết áo quần Chiêu. Bằng bế bổng Chiêu

đặt nạng lọt thỏm trong bồn tắm. Chiều không sao cưỡng lại sự hưng phấn điên rồ của Bằng. Bằng ri tai Chiều, anh không bắt em phải kỳ lưng mà chúng mình vui thú với nhau sướng hơn. Chiều ái ngại cho chị Hoài nằm phòng ngoài. Bằng vờ vờ mơn trớn Chiều trong bồn tắm khiến Chiều sững sờ chạnh lòng bởi hành động gấp gáp của Bằng. Chiều vùng dậy đẩy Bằng ra khỏi phòng tắm. Anh tắm xong rồi đi ra để chị Hoài vào tắm. Chiều gất lên. Bằng bước ra khỏi phòng tắm, Chiều nằm lặng, ngâm mình trong bồn nước. Phòng ngoài, Chiều nghe loáng thoáng tiếng chị Hoài và Bằng cãi nhau. Chiều khẽ hé cánh cửa phòng tắm thấy Bằng đang phủ phàng cởi áo quần của chị Hoài. Đã thỏa thuận rồi cô còn ghen với người ta sao? – Tôi không ghen, nhưng anh phải biết tôn trọng cô ấy. Tôi đã nói rồi, hai người bây giờ là một. Bằng nói và lôi chị Hoài ào vào phòng tắm. Hai người đã là một thì tắm chung cả với nhau đã sao hớ hớ... Bằng mở hết cỡ vòi sen xả nước vào chị Hoài. Chị Hoài sợ Chiều chạnh lòng liền ôm lấy Chiều thân thiện. Em để chị kỳ lưng cho em nào. Em quả là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà chị biết. Anh Bằng có phúc mới gặp được em. Chị Hoài lấy lọ dầu tắm xịt vào ngực Chiều, hai bàn tay chị Hoài xoa lên khắp thân thể trơn nhẫy mịn màng mát rượi của Chiều. Đôi vú chiều cương nẩy nẩy. Chị Hoài xuyết xoa: Vú này nuôi con tốt lắm đó. Chị Hoài lùa hai bàn tay vỗ bôm bốp vào hai mông tròn lẳn của Chiều khen đẹp: Các cụ xưa đã nói “To mông rộng háng đáng đồng tiền”. Chị cầu mong lần này em đẻ con trai.

- Có thể chứ, Bằng ton ton nói, đã bảo hai người là một thì cấm không được ghen tuông ích kỷ.

Qua một ngày đi đường mệt nhọc, Bằng nằm giữa chị Hoài và Chiều tếu táo năm ba câu rồi tắt cả ngủ vui. Đêm đến, Chiều giật mình thấy có bàn tay Bằng lần cởi nút áo nạng. Chiều không dám động cựa sợ chị Hoài tỉnh giấc. Bằng trườn lên Chiều em như con rắn. Chiều âm thầm để cho Bằng rên xiết trên thân thể nạng. Chiều đâu ngờ Bằng cố tình công khai chuyện ân ái với nạng ngay cạnh chị Hoài. Em đừng căng thẳng quá, Bằng nói, chị Hoài ngủ say rồi. Chị Hoài cũng thích chúng ta thế này. Hai chị em đã là một. Với lại thế này càng gây hứng thú cho chúng ta. Anh càng hứng thú thì em mới sinh con trai. Chị Hoài cựa mình, trong đêm vắng, Chiều nghe rõ tiếng thở dài của chị Hoài lẫn tiếng rên như mèo hoang của Bằng. Chiều cảm nhận rõ thân thể nạng đang phơi bày trần trụi trong đêm đầu tiên trên đất khách xứ người.

Sáng ra chị Hoài tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Gương mặt Bằng bơ phờ vì mất ngủ. Suốt chặng đường xe chạy về nhà, Bằng ngủ vui trong lòng Chiều. Mỗi quá, Chiều lại đẩy Bằng vào lòng chị Hoài. Chị ân cần bảo Chiều, về nhà em phải điều độ để giữ sức cho anh ấy. Chiều đỏ mặt không dám nhìn thẳng vào chị Hoài. Chiều thầm cảm ơn tấm lòng chân thực của chị Hoài. Chiều là phận gái về với anh chị, cũng mong sao anh chị hạnh phúc.

Xuống xe, Chiều thấp thỏm bước theo sau chị Hoài và Bằng leo lên xe kéo tay của một người đàn ông râu tóc bù xù cóc cáy lóc cóc kéo chiếc xe đi vào con phố nhỏ dài hun hút. Hai bên đường nhà dân ở dày sít. Chiếc xe kéo lúc rẽ trái lúc ngoặt phải khiến Chiều không còn nhận biết phương hướng.

Em chưa quen, đi đâu phải có người dẫn đường. Chị Hoài căn dặn. Tới nhà, Bằng nhảy xuống mở cổng bảo người kéo xe đi thẳng vào trong khoảng sân hẹp vừa đủ cho chiếc xe quay đầu ra cổng. Cô bé gái từ trong nhà lao ra reo í ới mừng bố mẹ về. Bố mẹ dẫn dì về để em bé cho con, hí hí... Hai ông bà già lụ khụ, mắt kèm nhèm bước ra cửa nhìn Chiều chăm chăm. Cụ bà run rẩy nắm bàn tay Chiều rồi nắn vuốt ve như người xem tướng: Phúc cho nhà ta rồi ông

oi! Trông nó mát da mát thịt thế này chắc là đẻ con trai. Chả bù cho con mẹ Hoài, da thô như da cóc, đẻ con gái là phải. Chú chó đen giương mắt thô lỗ gầm gừ nhìn Chiều. Người phu xe kéo chiếc xe ra khỏi. Bằng đóng sập cánh cổng, lách cách chốt chặt chiếc then bằng gỗ. Ngôi nhà ba tầng sơn xanh lừng lững trong khuôn viên kín cổng cao tường. Chiều ớn lạnh, cảm giác mình bị cách ly với thế giới bên ngoài...

3. Vì chị, vì cả gia tộc họ Vương này, em cố mà uống thuốc cho đều đặn. Đợt này nữa chắc là đậu. Lời chị Hoài tha thiết. Chiều cầm bát thuốc đặc sánh còn nóng rẫy từ tay chị Hoài, mùi thuốc nước xộc lên thơm nức mà khi uống Chiều thấy buồn nôn. Chiều đã uống quá nhiều loại thuốc đậu thai này mà không hiệu quả. Đã hai năm về nhà này, Chiều vẫn chưa một lần mang thai. Hai ông bà già và chị Hoài nhìn Chiều từng ngày. Họ mong từng ngày Chiều sẽ sinh cho gia tộc họ Vương một thằng con trai nối dõi.

Từ ngày có Chiều, Bằng thỏa nguyện. Bằng an ủi Chiều, đối với anh bây giờ em là tất cả. Em sinh cho anh thằng con trai càng tốt, nếu không anh cũng vẫn coi em là tất cả cuộc đời anh. Chiều ái ngại vì Bằng tỏ ra quá đam mê Chiều trước mặt chị Hoài. Cùng là phận đàn bà, Chiều biết chị Hoài tủi thân. Chị Hoài tủi thân nhất trong lúc Bằng làm chuyện ấy với Chiều. Bằng đã vô tình bỏ rơi chị trong những cơn cuồng say với Chiều. Bằng muốn chứng minh sự công tâm của mình nên bắt ba người phải ngủ chung một phòng cho dù nhà có phòng bỏ không. Bằng luôn miệng bảo hai người là một. Không ai được phép ghen tuông đồ kỵ. Đêm qua không hiểu sao Bằng làm chuyện ấy với Chiều quá mức bình thường khiến Chiều mệt lử ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy Chiều nghe tiếng chị Hoài khóc tím tím. Bằng khẽ vỗ về: Cô phải hiểu đêm đêm tôi ôm ấp em nó, có phải quay lưng lại với mình cũng là bốn phận của tôi với cái gia đình này. Tôi phải làm sao cho em nó để được thằng con trai. Cả với cô nữa, cô cũng phải có trách nhiệm chăm lo cho em nó để nó uống thuốc đều đặn, và bồi bổ sức khỏe cho tôi thì tôi mới có sức mà thực hiện nhiệm vụ to lớn này.

- Nhưng tôi cũng là đàn bà, cũng cần tình cảm... đã lâu lắm anh không... Giọng chị Hoài thì thảo.

- Cho tôi xin lỗi, bây giờ tôi đền... Tiếng Bằng vượt ve lẫn tiếng thốn thức của chị Hoài. Chiếc giường rung lên. Chiều khẽ trở mình quay mặt vào tường. Chiều khóc tím tím trong lòng.

Số phận đen đui, trời không cho chị đưa con trai nên chịu thua thiệt.

Sáng dậy Chiều xách làn đi chợ, con Hà lẳng nhăng theo sau. Từ ngày Chiều về nhà này, con Hà quần quít, luôn miệng dì Chiều đi đâu cho con đi với. Và lúc này nó lách nhách chạy theo dì Chiều. Nó ngây ngô hỏi Chiều mọi chuyện: Dì Chiều ơi, ông bà bảo con gái là con của người ta, con dâu mới thực mẹ cha mua về. Con cũng là con gái thì con là con ai hả dì? – Lớn lên con đi lấy chồng, con về làm dâu nhà nào thì con là con của nhà ấy. Chiều vui vẻ giải thích. Nó lại hỏi: Ông bà cha mẹ con không thích con là con gái nên mua dì về đẻ em trai. Sao mãi dì vẫn không đẻ em trai? Dì cũng chẳng biết bữa – Dì mà không đẻ, ông bà con lại mua người khác. Con ư thích người khác, con chỉ thích dì thôi.

Chiều và con Hà về tới cổng, tiếng mẹ Bằng than vãn cay cay: Sao con bé mãi không thấy động tĩnh chi, hay chị cố tình cho nó uống thuốc rởm. Chị sợ nó đẻ con trai thì thằng Bằng đuổi chị ra khỏi nhà này hay sao? Mẹ lại không tin cả con? Chị Hoài thanh minh: Con đã phải cất công sang tận bên đó đón cô ấy về. Con còn mong hơn cả mẹ. Chị Hoài bỗng khóc tu lên.

Chiều và con Hà bước vào sân, chị Hoài nín bật, vội gạt nước mắt cười gượng: Em Chiều về đây à, bà vừa mắng chị không cho em uống thuốc chu đáo. Em để chị làm cơm, đi uống thuốc kéo nguội, chị đã gạn ra bát cho em rồi đây. Chị Hoài tắt bật xách làn thức ăn vào bếp. Chiều nhăn nhó cố uống hết bát thuốc trước mặt mẹ Bằng.

- Mẹ đừng mắng chị Hoài, chị luôn chăm lo cho con chu đáo. Chiều dịu dàng thanh minh cho chị Hoài. Bà già lằm lằm lạnh lùng: Các chị liệu liệu, cơm gạo tiền của nhà này không phải nước sông ra biển.

Có tiếng chị Hoài gọi dưới bếp, Chiều chạy xuống. Em không mua thứ chị dặn sao? – Đắt lắm chị ạ, em không dám. – Đắt cũng mua, rõ là ngốc. Chị Hoài ngáp ngừng ghé sát vào tai Chiều, em có thấy đêm qua Bằng khỏe hơn mọi khi không? Chiều đỏ mặt. Chị đã cho hẳn uống thứ đó đây. Giống bào như ngâm rượu đủ ngày đủ tháng đàn ông dùng tráng dương lắm. Mai em nhớ mua, đắt cũng mua, chị mới ngâm thử có một chai, Bằng chỉ uống dăm bữa là hết. Tối nay bắt Bằng uống hai ly cho máu. Chị thấy hai người hăng hái, chị cũng... vui. Chị Hoài ngáp ngừng tùm tùm cười. Chị cũng chẳng biết nữa, từ ngày có em về chị cứ thấy mình thấp tha thấp thỏm rạo rức thế nào ấy. Em nghe bà nói rồi đây, chị em mình không làm tròn bổn phận thì không yên đâu. Chị Hoài nói, trong mắt như có lửa nhìn xoáy vào Chiều. Chị công nhận em cũng có sức mê hoặc đàn ông. Từ ngày em về, Bằng đã quên hẳn chị. Chị phát ghen với em. Số phận đen đủi, trời không cho chị đưa con trai nên chịu thua thiệt. Em có thương chị không? Chị Hoài rơm rớm nước mắt. Chiều xúc động nắm chặt tay chị Hoài. Em không thương anh chị làm sao em về đây! – Thế đã uống thuốc chưa? – Em uống rồi! – Em không biết đó thôi, từ ngày có em về, nhà này đối xử với chị cũng dễ chịu hơn nhiều. Trước kia hơi một tí là ông bà già réo chị là loại đàn bà không biết đẻ con trai làm tiết dòng giống nhà này.

4. Đến tối cả nhà cơm nước xong, chị Hoài hơn hớn nhăm nháy với Chiều chuẩn bị tinh thần. Chị sốt sắng cho Bằng uống rượu bào ngư tráng dương. Chị đã chuẩn bị giường đệm ga gối xịt nước hoa thơm lừng. Chị làm như thể đêm tân hôn của chị. Chị rỉ tai Chiều, tối nay mình đi ngủ sớm nhé, em vào trước, chị dọn dẹp bảo con Hà học bài rồi vào sau. Từ ngày Chiều về, theo thói quen, Bằng lên phòng ngủ là lăn vào ôm ấp Chiều: xin phép chị Hoài cho chúng em yêu nhau. Bằng tí tởn nói vui cốt để thông báo cho chị Hoài hãy ngủ đi hoặc ý tứ nằm im để mặc cho Bằng với Chiều hú hí với nhau. Thường là Bằng chuyện tếu qua quýt với cả chị Hoài và Chiều rồi khò một giấc chập tối để lấy sức, qua nửa đêm tỉnh dậy Bằng mới lại quyết liệt thực hiện nhiệm vụ lớn lao của mình. Tối nay chị Hoài chủ động hào hứng chăm lo sắp đặt chuyện này, Chiều ái ngại thấy thương chị Hoài. Chiều lên giường nằm im cố nhắm mắt vờ ngủ. Chiều nghe rõ bước chân Bằng bước vào. Tiếng chị Hoài nhỏ nhẹ: Tối nay chúng mình đi ngủ sớm nhé. Chiều lặng lẽ cười trong bóng tối. Mình nằm sát vào em nó, chị Hoài nói.

Bằng được thể lăn vào ôm riết lấy Chiều.

- Đã bảo là ngủ sớm, hai ba nào, cấm động đây, cấm nói chuyện. Chị Hoài ra lệnh mà nghe cứ rạo rức. Bằng buông Chiều ra nằm im thín thít. Căn phòng lặng ngắt trong bóng tối. Chưa bao giờ Chiều thấy bóng tối lại vừa im ắng vừa sống động như lúc này. Thời gian như ngưng đọng, Chiều tin chắc rằng chị Hoài vẫn chưa ngủ. Bằng bắt đầu trần trọc thở ra mùi rượu bào ngư tanh nồng. Bất ngờ Bằng xoay người xiết chặt lấy Chiều. Toàn thân Bằng nóng rẫy run bần bật. Ôi Chiều ơi anh không chịu nổi nữa rồi. Bằng rên lên khe khẽ.

Chiều véo vào sườn Bằng rồi đau thì thảo: Chị chưa ngủ đâu. Bằng vờ như điếc, phủ phàng lột thóc quần áo Chiều. Hoàn toàn bản năng của giống đực, Bằng rên xiết trên thân thể Chiều. Chiều âm thầm chịu đựng không dám cưỡng lại cơn hưng phấn điên cuồng của Bằng. Chiều có cảm giác vừa sung sướng vừa đón đau cho thân phận đàn bà của mình. Chiều mơ hồ nghe thoảng có cả tiếng rên của chị Hoài cộng hưởng, chiếc giường rung lên chao đảo. Trong đêm tối như đang có bàn tay của Thượng đế lùa vào giữa tấm thân nhóp nhúa của Chiều và Bằng giằng kéo. Chiều ngỡ mình tan thành sương khói khi cảm nhận rõ chị Hoài đang ôm riết sau lưng Bằng. Chiều lấy hết sức lực tuột khỏi thân thể trơn truội đẩy Bằng sang chị Hoài. Vẫn đang trong cơn điên cuồng, Bằng lỏng lộn, và chị Hoài cũng lỏng lộn. Chiều úp mặt vào tường. Chiều thấy túi hờn khóc âm thầm trong tiếng rên của chị Hoài. Có lẽ đã bao đêm chị Hoài cũng chịu đựng âm thầm khóc như Chiều lúc này. Suốt quãng đời lẩn lộn kiếm tiền, chưa bao giờ Chiều thấy ê chề nhơ nhớp như lúc này – nhơ nhớp kinh tởm hơn cả con điếm...

Sáng ra, Chiều dậy sớm hơn mọi hôm gấp vội quần áo vào trong chiếc túi. Chiều rón rén vừa bước ra tới cổng đã nghe tiếng bước chân bối rối của chị Hoài chạy tới: Chiều ơi, chị trăm ngàn lần van lạy em đừng đi. Em hãy thương chị, thương cái gia đình này. Em tưởng chị sung sướng lắm sao? Chị cũng nhục nhã khác gì em. Em bỏ đi, chị sống sao nổi trong cái gia đình này. Chị vì con Hà, còn em vì chị... Chị Hoài ôm lấy Chiều khóc tím tím. Chị Hoài cầm làn quần áo của Chiều cất vào tủ. Chị tắt bật chạy vào bếp nấu bữa sáng. Chưa bao giờ bữa ăn sáng lại diễn ra căng thẳng nặng nề như lúc này. Mọi người nhìn nhau dè chừng không ai nói câu nào. Ăn xong, bất ngờ Bằng đứng dậy nói: Mọi người ở nhà, nay tôi phải đi lấy hàng ít ngày. Bằng lặng lẽ bước ra cổng.

Nửa tháng sau, Chiều và chị Hoài đang lúi húi dưới bếp nghe tiếng con Hà reo lên: Bố Bằng về! Mẹ Hoài, dì Chiều ơi bố Bằng về. Hai người đàn bà bước ra cửa đứng lặng nhìn Bằng dắt về một cô gái còn non nớt. Cô gái ngơ ngác nhìn mọi người. Hai ông bà già run rẩy bước ra sân ngó mặt cô gái. Bà cụ lại đưa bàn tay run rẩy bước ra sân ngó mặt cô gái. Bà cụ lại đưa bàn tay run rẩy nắm tay cô gái giống y cái lần bà nắm tay Chiều. Chiều kinh hoàng đau đớn cho thân phận mình, đau đớn cho thân phận chị Hoài, và cả cô gái non nớt đại khờ.

- Hai người còn đứng ngây ra thế kia, không ra đưa em nó vào nhà à? Tiếng Bằng âm vang. Con chó mực lại gầm gừ nhìn cô gái. Bằng đưa chân đá con chó mực một cái rồi đau. Đồ chó! Cút! Con mực cụp đuôi chạy. Chiều nhìn lên bầu trời cao vời vời nghĩ về phương trời xa tít mù tắp, nơi có cha mẹ và em gái Chiều.

Giữa cơn mưa trắng xoá

- Vụm tay, vốc bao nhiêu nước vã vào mặt, H'Linh cũng không thấy hết bức bối trong lòng. Nước suối trong chẳng tưới mát được câu chuyện tình sự, phản trắc lại thuộc về phái đẹp.

1. Con đường đất dài hun hút, đất đỏ quạch và mù mịt bụi. H'Linh bước từng bước vất vả. Giày cao, đường mấp mô và lởm chởm đá sỏi, ổ trâu ổ voi, có chỗ còn sênh sịch bùn. Đi mãi chẳng đến nơi mà chân đau ê ẩm. H'Linh tháo giày xách lên tay, chân rất buốt nhưng bước đã nhanh hơn. Quen và lạ. Gần gũi và xa xăm thế nào ấy. H'Linh nhìn về phía trước, con đường mỏng và nhỏ như sợi chỉ nâu vắt ngang giữa thung lũng hẹp. Thung lũng cỏ lau trắng ngợp mắt.

Chợt, bàn chân H'Linh dẫm lên thứ gì nóng, ướt và nhão. Phân bò. Cô kinh hãi nhảy sang bên đường, chùi chân lên vệ cỏ, chùi mạnh đến nỗi những móng chân sơn màu đỏ chuyển sang xanh rớt. Cái mùi hăng hăng xộc lên mũi, H'Linh hắt xì mấy cái liên tục. Bao nhiêu năm rời khỏi làng, cứ hễ nhìn thấy bò là cô sợ. Những con bò cổ ngắn, lông vàng. Lừ đừ đi. Chậm rãi nhai cỏ xanh. Mắt bò hình như lúc nào cũng nhìn chòng chọc khi H'Linh đi ngang qua. H'Linh lợ, giọng. Ngửi mùi mồ hôi bò, mùi phân bò không quen nữa rồi.

Thung lũng lúc trời sấm tối. Vo vo vô vàn tiếng muỗi kêu và đập cánh. Trăm ngàn con bù măt ném mình vào mặt mũi. Rát buốt. Có con xông thẳng vào cổ họng. Buồn làng ơi! Bao nhiêu nhớ thương là thế này đây. H'Linh rẽ khỏi đường, tìm lối về làng. Cô cầm mặt đi tắt qua cánh đồng cỏ tranh rậm rì.

2. Suối Đơăl chắn ngang trước mặt. Khối đá hình cái ché ngay tầm mắt H'Linh. Người làng gọi khối đá này là Ceh ÊKei. Ceh Êkei nghĩa là ché đục. Vẫn cũ như núi rừng, chẳng đổi thay, Ceh ÊKei đứng trơ trơ nguyên vẹn hình dáng, nước chảy mãi thế mà chẳng mòn, cũng chẳng sợ nắng mưa. Ceh ÊKei đá này mà đặt ở vườn nhà H'Linh đang ở dưới phố thì hồng hoang, nguyên thủy lắm đây!

Người Ê Đê của H'Linh dùng ché để trong nhà ủ rượu từ gạo nếp và men làm từ lá rừng. Nhà nào cũng có ché. Nhà nghèo thì mới đầu có một. Nhưng thấy ché cũng như người. Đến tuổi cũng cần phải có đôi. Nên cũng phải tìm bạn đời cho ché. Nhà khá hơn, giàu hơn có khi có trong nhà tới mười tám cái ché. Ché Tuk đôi được mấy trâu mấy bò, ché Tuk tám tai đôi được cả voi đục voi cái. Ché gắn bó với người nhiều đời nên ché có hồn, thành ché linh. Vậy mà, ché phải đứng phơi mưa nắng rã rầu thế kia!

Nước suối trong chẳng tưới mát được câu chuyện tình sự, phản trắc lại thuộc về phái đẹp.

Nước róc rách, trong suốt. Nhìn thấy được những viên cuội trắng đủ hình thù. H'Linh vục tay vốc nước lên mặt. Mát lạnh. Bao nhiêu mệt nhọc đi đường tan biến hết... Rì rầm... rì rầm...

- Ceh Mniê đã về rồi!

- Ché cái đã về rồi!

- Vui quá lũ làng ơi!

Ai như tiếng Ceh ÊKei thì thầm reo. H'Linh nhớ lại... và ngao ngán, buồn... Tiếng gió u u trong miệng đá.

Người già kể lại rằng, từng có một trận lũ lớn làm cho buôn làng người họ Kdăm bên kia thung lũng tan hoang. Lũ tràn từ trên núi, tràn qua buôn và cuốn đi mọi thứ. Kéo sập cột nhà của người nghèo. Người già lóp ngóp giữa nước, con nít khóc thét. Người làng thông cây xuống vớt người lên, nhưng còn những thứ có trong nhà ấy bị nước cuốn phăng đi mất. Cặp ché men sành cũng bị cuốn trôi ra suối.

Nước cuộn ào ào như thế, lao vùn vụt qua mọi nơi như thế, nhưng lạ thay cặp ché cứ lênh bênh trôi bên nhau. Cây tươi, củi mục, cành xanh úa rũ cũng không chia lìa được cặp ché. Càng trôi đi càng gặp thác, gặp ghềnh. Ché đục lặn ngụp trong làn nước siết, hốt hoảng trông chừng ché cái. Nước chảy xiết quá. Nhìn mãi, nhìn mãi mà không còn thấy ché cái nữa. Ché đục đau đớn cất tiếng gọi tìm ai oán. Tiếng âu sầu u u phát ra từ miệng ché lan trên mặt nước, lặn xuống lòng sông. Nghe náo lòng.

Rồi nước cũng rút. Ché đục bị mắc lại ở mép suối Đơăl. Rừng vắng, cây cối ngã nghiêng hoang tàn và thảm thương như qua cơn đại hồng thủy. Nhưng cũng là lúc ché đục nghe văng vẳng đâu đó giọng hát rất quen. Giọng ché cái. Ché cái đã trôi lạc vào nhà tù trưởng giàu có nào đó cách suối Đơăl không xa. Ché cái đã không nghe tiếng gọi của ché đục hoặc cố tình không muốn nghe nữa. Ché đục đau đớn. Tiếng hát của ché cái đang rì rầm tâm tình với một ché đục men sứ nào đó trong nhà tù trưởng. Ôi chao, ché cái đã gửi linh hồn vào cõi giàu sang rồi...

Đứng chờ, gọi một ngày. Chờ gọi năm đêm. Đứng chờ, gọi cả tháng... Một hôm nào đó, ché đục men sành không khóc được nữa. Ceh ÊKei đã hoá thành đá trong nỗi tức tưởi. Những đêm mưa trắng xoá, những đêm trăng ngàn dát vàng rười rượi, những ngày động trời mưa bão, người làng Yanghao vẫn nghe thấy tiếng đá ché đục u u khản cổ gọi bạn tình...

Bao nhiêu đêm Khan. Chập chờn. Hư ảo. Câu chuyện tình ché đục và ché cái men sành, H'Linh đã nghe, nay hiện lên trước mắt.

Vạm tay, vốc bao nhiêu nước vã vào mặt, H'Linh cũng không thấy hết bức bối trong lòng. Nước suối trong chẳng tưới mát được câu chuyện tình sự, phản trắc lại thuộc về phái đẹp.

3. Bất chợt có cái bóng loang loáng trên mặt nước. Như là bóng chim bay lướt qua. Như là hình khối đá Ceh ÊKei đổ bóng. H'Linh run run. H'Linh thẳng thốt ngược nhìn lên. Yàng ơi! Hoá ra là anh rẻ. Như ở trên trời rơi xuống, anh rẻ đột ngột hiện ra bên ché đục. Anh rẻ đang cầm chĩa đâm cá suối...

H'Linh sững sờ. Anh rẻ cũng sững sờ. Mắt anh rẻ có lửa lóng lánh. H'Linh ngượng ngùng ngược mặt lên. Cái áo pun khoét rộng cổ hở một vùng ngực trần trắng lấp loáng. Ánh nắng cuối ngày cháy lên bóng rẫy. H'Linh vội vàng kéo cổ áo che vùng ngực vun đầy có nhiều vết tím thâm.

Anh rẻ lỏng bàn tay, cái chĩa đâm cá rơi xuống tảng đá dưới chân. Cái chĩa kêu cạch... cạch, nhảy tung tăng trên những móm đá lô nhô dưới lòng suối.

Anh rẻ thân thuộc. Gần gũi. Ngực nở vòng. Bắp tay nổi dây thừng. Bắp đùi cuộn dây chèo. Da anh rẻ mịn màu đồng hun. Khố nâu nhô cao, căng phồng lên. Khoẻ khoắn. Vạm vấp.

Gió ngàn thẳng mùi mồ hôi mằn mặn lẫn mùi cỏ dại.

H'Linh xa vời, lạ hoắc. Áo pun vàng in đậm dòng chữ For get me not màu đỏ. Quần jeans xẻ te tua như rễ si rừng. Giày cao gót chính hiệu France. Tóc xoăn xoăn ngọn tơ hồng đã ép suôn dài xoắn vai, nhuộm vàng hoe màu hoa cúc quỳ. Mùi nước hoa ngoại ngàn ngát át cả hương hoa dại núi rừng.

Mừng quá! Lại thẹn thùng. Những câu chào, hỏi, trả lời không ra đầu cuối, chẳng ăn nhập vào nhau. Nhưng qua câu chuyện H'Linh cũng biết hầu như hôm nào anh rể cũng ra suối tắm cá.

4. H'Linh và anh rể về đến nhà.

H'Linh đứng sững người trước cầu thang. Cha đang ngồi bệt trên hiên nhà hút thuốc. Trông thấy H'Linh thì run run đứng dậy, như nửa muốn bước tới nửa muốn quay vào nhà. H'Linh đánh rơi ba lô bụi xuống đất khi nhìn thấy cha. Năm tháng khó nhọc mài thịt mòn da cha rồi. Thời gian đã lấy mái tóc màu xanh đen, lấy gân sần, lấy bắp thịt căng da của cha mang đi mất rồi. Cha như cây cối đang rụng dần hết lá.

H'Linh chớp chớp mi và nước mắt cũng trào ra.

Cha khóc. Nước mắt người già dùng đục. Nước mắt rịn ra từ khoé và lăn thật chậm xuống gò má đen sạm xếp đều nếp nhăn. Thì con gái cha đã về rồi mà. H'Linh chớp chớp mi và nước mắt cũng trào ra.

Anh rể leo lên cầu thang trước. Anh rể kéo bổng H'Linh từ bậc thang trên chót lên hiên nhà. Bàn tay anh rể to dày, thô ráp, nóng ẩm. Bàn tay H'Linh nhỏ nhắn, mềm mát. H'Linh thoáng nhìn thấy đôi mắt anh rể ngưng ngưng, ngấn nước...

Người làng cũng nhận ra H'Linh. Khó khăn. Và mắt công mới nhận ra đứa con gái làng. Có lẽ người ta nhận ra H'Linh vì đôi mắt. Đôi mắt vừa được H'Linh tháo bỏ đôi mi giả dài, dày, cong ra. Đôi mắt bồ câu to tròn làm mê mụ bao trai làng ngày nào mới hiện lên. Nhưng thôi rồi Yàng ơi! Đôi mắt trong veo, lông mi rậm xanh đen đâu rồi? Đôi mắt H'Linh sáng quắc và đảo quanh. Lũ trẻ con nép sau cha mẹ. Chúng nhìn H'Linh bằng sự tò mò xa lạ.

Người làng bảo nhau, như tiếng chiêm lan từ nhà này đến nhà kia. Người làng kéo đến phần thì thăm phần thì xem, ngồi đông quá, vai chạt vai. Nhà sàn ẩm và ồn ào. H'Linh ngồi giữa đám đông. Lũ trẻ con xúm xít ngoài hiên chia nhau kẹo bọc giấy bạc và sôcôla. Chúng tranh nhau. Tiếng trẻ con khóc nhanh nhách. H'Linh thấy ngại ngùng quá. Không biết người lớn có chê kẹo và sôcôla của H'Linh không?

Mấy cô gái tóc xoăn ngồi trong góc nhà sàn bám nhau cười khúc khích. Vài chàng trai mới lớn chân tay đang thành bắp; ngực chưa đủ vòng đứng vón vào nhau. H'Linh lia mắt và bắt gặp vài cái nhìn vội, bối rối. Chỉ còn vài cô gái mặc yếm dệt bằng thổ cẩm. Còn lại đã mặc quần theo lối người Kinh. Ngắn hoặc lửng trên mắt cá. Quần chắp vá nhiều miếng vải khác màu, cũ, mới. Lòng H'Linh chợt buồn se sắt. Lại chống chèo vì vắng vắng ai đó.

“Mày về vì nhớ nhà hay có việc gì?”.

Giọng cha khàn khàn trong cổ họng. Bóng cha đổ lên vách, già nua, còm cõi. H'Linh không nhớ cha ba nhiêu tuổi. H'Linh nhìn sững, vội vàng cười. Kiểu cười gượng gạo:

“Cha đừng nói thế. Con nhớ nhà, nhớ bà con. Bao nhiêu năm rồi còn gì”.

Ừ, bao nhiêu năm rồi còn gì. Lúc mới gặp H'Linh không ai nhận ra được. H'Linh khác hồi ở làng quá. H'Linh nhớ khi ấy có người làng nhìn tận mặt H'Linh, người nắm bắp tay,

người vỗ vai thân mật. Nước da H'Linh nâu mịn khoẻ khoắn đâu mất rồi? Màu trắng mai má xanh đâu phải nước da con gái buôn làng. Cái má đầy phấn hồng thế kia cũng không phải má rạm nắng của con gái gùi nước, đi rẫy. Cái môi đỏ hoe thế này không giống màu hoa móng rồng. Ai cũng thấy H'Linh xa lạ. Ai cũng ngại ngùng nhìn H'Linh. Lúc ấy, chỉ có anh rể nhìn H'Linh gần gũi, ấm áp và lặng im.

Nhưng người làng không lặng im. Người làng hỏi nhau: Con bé H'Linh về hẳn để nói dây với thằng Y Thi à? Ồ! Thằng Y Thi xuống núi về thành phố tìm con H'Linh mấy lần mà con H'Linh cứ tránh mặt. Tội nghiệp cái thằng Y Thi quá, chiều nào cũng ra bến suối chỗ ché đực ấy đâm cá và chờ con H'Linh về. Ồ! Cái thằng rể đâm hết cá suối Đơăl rồi con H'Linh mới về. Người làng cũng bảo: Sao cứ để thằng Y Thi ở rể không công mãi thế? Ồ, con H'Lan chết đã qua lễ bỏ mả rồi...

H'Lan là chị gái H'Linh. Chị có dáng đi khòm khòm. Mẹ cũng có dáng đi khòm khòm. Mà đàn bà con gái Ê Đê, ai chẳng có dáng đi đầu cúi, lưng cúi khòm xuống thế. Quê H'Linh lắm dốc đồi, dốc núi, dốc đường đi, đến cái rẫy trồng mì cũng dốc. Cái dốc cứ bắt con gái Ê Đê đời này qua đời khác khòm lưng và chân to. Chị gái chân to. Chân mẹ to. Chân H'Linh cũng to. Chân càng to thì lưng càng khòm. Phụ nữ Ê Đê mặc yên đến bấp chân để đi rừng lên rẫy cho tiện. Người Ê Đê của H'Linh mang cái gì cũng bằng gùi. Gùi nước. Gùi măng. Gùi bí ngô. Gùi mì. Gùi thổ cẩm... Cái gùi gùi đồ ăn thức uống đè nặng trên lưng từ lúc tóc cháy nắng hoe hoe vàng. Cái gùi gùi thời gian đến tận lúc tóc bạc trắng ra nhà mồ. Cái gùi, cái dốc làm con gái Ê Đê khòm lưng và chân lo. Đàn bà con gái Ê Đê khổ lắm!

5. Người Ê Đê của H'Linh không biết đúc công, chiêng; phải mua của người Kinh dưới xuôi. Nhưng người Ê Đê biết chỉnh công chiêng, biến những dáng hình thô mộc, âm thanh cái nọ lẫn cái kia trở thành xinh xắn và mỗi cái có giọng nói riêng. Không phải người Ê Đê nào cũng được thần linh chọn giao cho công việc sửa giọng chiêng đâu. Cả vùng Yanghao này chỉ có cha nói chuyện tâm tình được với công chiêng, và bây giờ cha già cha truyền cho con rể.

Buổi chiều đầy gió. Lá vông vang chao chác rơi vàng dưới gốc. Anh rể ngồi chỉnh chiêng ngoài hiên nhà. Chạt chạt... chạt. Chạt chạt... chạt. Búa gõ chỉnh hai nhịp một phách đều đều, nghe vui tai quá. Bọn con trai làng thường rủ nhau đến xem và lấy cớ tụ tập. Có cô giáo người Kinh về cắm ở làng dạy học đã bảy năm rồi cũng đến. Cô giáo uốn tóc xoắn xoắn, mặc yên như người Ê Đê, nói tiếng Ê Đê như giọng con gái làng Yanghao. Ngực cô giáo vun đầy, cao. Vú cô giáo to mẩy nung nức, tròn đều như hai quả đồi cỏ gianh non đầu mùa. Cô giáo ngồi chống tay xuống hiên, không chớp mắt nhìn anh rể. Cái nhìn đăm đăm quá đi mất. H'Linh khó chịu nhất là thỉnh thoảng cô giáo lại mang nước đến cho anh rể. Lại đưa khăn tay mùi xoa cho anh rể để lau mồ hôi nữa chứ...

Cô giáo người Kinh cũng lắc lư đầu theo nhịp hát. Hát mà đôi mắt vẫn đăm đăm nhìn anh rể không rời một phút.

Bọn con trai bảo:

“H'Linh ơi! H'Linh còn nhớ bài dân ca nào không? H'Linh hát đi!”.

Chúng nó cười, chẳng để ý xem thái độ của H'Linh thế nào, ríu ran:

Ướt váy em mắc cành cây tung

Ướt khổ, anh phơi cành cây riêng

Ướt người ta cùng sưởi bên lửa hồng

Mai em về đường xa còn nhớ mặt
Mai xa nhau tên em anh có quên
Ước gì mình bên nhau
Nước uống chung một bầu
Thuốc hút chung một điều...

Anh rỏ dừng tay, thả búa. Nắm tay anh rỏ cuộn chặt gỗ vào vú chiêng. Vai anh rỏ ngát ngư. Mắt đờ đẫn chìm hút vào cỏi âm thanh của thần linh.

Cô giáo người Kinh cũng lắc lư đầu theo nhịp hát. Hát mà đôi mắt vẫn dăm dăm nhìn anh rỏ không rời một phút.

H' Linh giả vờ đi đi lại lại. H' Linh cố tình chạm chân vào đồng chiêng xếp cao ngang bụng. Chiêng đổ, cái nọ cái kia vung ra lăn lóc. Bài ca tắt lịm giữa chừng. Anh rỏ ngại ngùng, mắt bối rối...

24h) - H' Linh tự nhủ, thôi không nhớ chuyện cũ nữa. Đắng lòng lắm. Chuyện cũ càng nhắc càng buồn rơi nước mắt.

6. Cơm tối xong, anh rỏ lại vác súng đi săn. Nhà sàn bếp vẫn đỏ lửa. Nhà ám mờ hóng, cột cái đen, cột con cũng đen. Nhà sàn già hơn tuổi cha. Bếp cũng đỏ lửa trước lúc cha sinh ra.

“Mày không thương mẹ, thương chị gái mày à?...”.

Cha ngập ngừng rồi nói tiếp:

“Mày cũng phải thương đứa cháu gái mày chứ”.

“Cha đừng nói thế. Con thương cả nhà. Cha đừng nhắc đến mẹ và chị để con đau lòng. Con chưa quên cái gì đâu”.

H' Linh chưa kịp quên cái gì, chỉ sắp quên thôi. Trận lũ năm ấy kinh hoàng quá. Mẹ và chị gái đi rẫy về nửa đường lội qua suối Đơăl thì bị lũ cuốn đi. Cha và anh rỏ đi dọc suốt 3 ngày mới tìm được xác. Cái làng này cứ 3, 4 năm lũ lại lấy đi một vài người xấu số.

Cha lặng im. Về mặt dăm dăm. Cha đứng dậy phui đít quần, đốt đuốc lò ô rồi đi ra hiên. Trước lúc xuống cầu thang, cha còn quay lại dặn:

“Tao lên chòi coi rẫy. Đạo này động rừng, cứ sáng sớm là khỉ về bẻ bắp. Đêm nay tao coi đỡ cho thằng Y Thi. Nó vất vả như con trâu vì cái nhà này lâu quá rồi”.

“Hay cha cho con cùng đi”.

“Không! Mày ngủ với con bé H' Thê. Mấy năm nay mày có gửi cháu mày được lần nào đâu. Mẹ chết còn dì còn cậu, mày là dì nó mà”.

H' Linh đành im lặng. Bóng cha phật phờ theo ánh đuốc lò ô đang bùng sáng. H' Linh biết cha giận. Bao nhiêu năm rời làng, không liên lạc gì cha giận cũng phải. Thực lòng, H' Linh rất thương cha, muốn ở nhà gửi nước suối cho cha rửa mặt, dệt bông may khó cho cha mặc. Nhưng H' Linh sợ quay về phải ngửi mùi đất, mùi phân bò.

Đêm khuya yên tĩnh quá.

Phận bướm đêm (Phần 25), Bạn trẻ - Cuộc sống, Chuyen ay, ban tre, les, gay, 9x, 8x

Một tình huống gần gũi trào dâng trong lòng H' Linh. Như là ruột thịt

Cây rừng thôi rì rầm, không ngủ. Nai không tác bên suối vắng. Chim treo mình trên cây ngủ. H' Linh thao thức. Lòng bồn chồn quá. H' Linh ngồi dậy kéo cánh cửa đan bằng lúa sang một bên. Gió nhẹ thoảng tê tê nơi cổ. Gió quần quýt vào mặt. Mát rượi. Lâu lắm rồi H' Linh

mới thấy mặt mình mát rượi đến thế. H'Linh ngẩng đầu nhìn ra ngoài, cửa nhà sàn thông thoáng mở. Ánh trăng đổ tràn lên hiên chờ cầu thang. H'Linh ngỡ ngàng bắt gặp anh rể đi lên cầu thang. Sàn nhà cọt kẹt kêu. Anh rể ngồi xuống bếp lửa cời cời bếp. Lửa sáng bùng lên. Củi khô nổ lách tách. Đầu tóc, vai anh rể ướt đầm sương đêm. Anh rể sừng sững như tượng gỗ lim. Ngực vòng. Tóc xoăn, xoăn xuống vai trần. Khô thân Y Thi! Từ ngày chị gái H'Linh mất, anh rể vẫn ở vậy...

H'Linh dụi mắt ngồi dậy.

“Dì H'Linh lạ nhà khó ngủ à?”

Lạ nhà. Khó ngủ. Nhà mình đây chứ đâu mà anh rể hỏi thế. H'Linh chợt buồn.

“Con bé H'Thê cứ cựa mình luôn”.

Nói rồi H'Linh với tay lấy cái áo trên vách khoác lên vai anh rể. Anh rể cầm tay H'Linh giữ lại.

“Cái áo này anh không mặc được, dì H'Linh à!”.

H'Linh chợt nhận ra sự nhầm lẫn. H'Linh vô tình đưa cái áo khoác của mình cho anh rể. H'Linh rút tay lại, nhưng bàn tay nóng ấm vẫn nắm chặt. Mắt anh rể lấp lánh ánh lửa. H'Linh thấy ngực dềnh lên, nghẹt thở, hai chân khuyu xuống như muốn ngã...

Có tiếng trở mình bất chợt và tiếng nói ú ớ trong mơ của con bé H'Thê. H'Linh choàng tỉnh và gỡ tay anh rể khỏi vai mình. H'Linh chạy vội đến nằm xuống ôm gọn con bé vào lòng. Con bé vẫn ú ớ mơ và ôm chặt lấy dì... Tự nhiên nước mắt H'Linh trào ra, ướt tóc xoăn trên gối bông.

Chát... chát... Tiếng búa gõ chỉnh chiêng dưới gầm sàn. Liên tục, dồn dập, chứ không nhịp nhàng hai nhịp một phách như buổi chiều. Yàng ơi! Anh rể chỉnh chiêng ban đêm. Lại đến nông nổi này. Chát... chát... từng nhát búa đập tang chiêng như đập vào tai H'Linh...

H'Linh ôm chặt đứa cháu vào lòng cổ chạy trốn tiếng búa đập xuống chiêng. Tóc con bé cháy nắng khen khét đập vào mũi H'Linh. Con bé gầy, cổ cao nhảnh. Hai bàn tay thô và ráp. Hai bàn tay nó còn nhỏ quá mà đã cầm dây dắt bò. Khô thân! Một căn nhà sàn to, cửa thông thoáng mở, ba cha con ông cháu nuôi nhau... Con bé vui mặt vào ngực H'Linh. Nhòn nhột. Buồn buồn. Rồi dễ chịu, ấm áp quá. Thân thuộc quá. Một tình huống gần gũi trào dâng trong lòng H'Linh. Như là ruột thịt. Như là mẹ con... H'Linh thấy má mình nóng...

Ôm đứa cháu gái vào lòng không giống cảm giác dạy dỗ con gái nhà chủ dưới phố. Một đằng là tình thương, một đằng là nghĩa vụ làm việc ăn lương. Ông chủ người Ê Đê có nhà, vườn giữa lòng thành phố. Bà chủ người Kinh bỏ đi nước ngoài đã 8 năm chưa về. Ông chủ buôn đồ cổ và quyết làm giàu để rửa đi cái nhục vợ bỏ vì đói nghèo. Đây là nghe người ta nói, H'Linh nghe đâu bỏ đó. Nhưng có lúc lại nghĩ, hay ông ta nhặt mình về để trả thù vợ. Ông chủ gặp H'Linh trong một quán karaoke. Ông chủ có cảm tình. H'Linh là của lạ. Bọn đàn ông, ai cũng thích H'Linh. Cũng lắm vui nhiều buồn. Vài ba bận nữa hát cùng nhau, thế rồi H'Linh về ở hẳn nhà ông chủ. H'Linh không phải lao động nặng. Chăm vườn cây cảnh và dạy con bé học tiếng Ê Đê...

7. Sớm mai!

H'Linh vẫn nằm nhắm mắt lim dim không ngủ. Có tiếng láo xáo dưới sân. Sao Y Thi chỉnh chiêng suốt đêm thế? Có người muốn lấy chiêng gấp à? Tao nghe tiếng chỉnh chiêng không giống mọi khi mà. Yàng ơi! Sao cái đầu mày bạc trắng thế?...

H' Linh giật mình, mở mắt ra bắt gặp cái nhìn chăm chăm của đứa cháu gái đang chống cằm trước mặt. Có lẽ nó nhìn rất kỹ khi H' Linh đang nhắm mắt. Con bé bỏ chạy xuống cầu thang khi H' Linh đang nhòe mắt.

Lưng ê ẩm vì lâu lắm rồi H' Linh mới nằm trên sạp nữa. Sạp nữa nhà sàn dập dềnh và thông thoáng lại. Cái lạnh của gió lồng từ bên dưới gấm sàn. H' Linh đã quen với nệm dày, loại đệm có gai để mát xa lưng.

Anh rề vội vã chạy lên:

“Cháu nó chưa quen đi”.

Anh rề với tay lấy thịt khô treo trên vách và bắc nồi lên bếp. Giọng anh rề ngập ngừng và không dám quay lại nhìn H' Linh:

“Đi đỡ mệt chưa? Sáng nay anh nhớ cơm nếp. Không biết dì còn nhớ mùi nếp làng mình nữa không?”.

H' Linh giật thột. Qua một đêm mà tóc anh rề bạc trắng rồi. H' Linh nói như người meo: “Em nhớ chứ sao không, em chẳng quên thứ gì cả”. Rồi H' Linh bẽn lẽn, cười. Nụ cười hơi gượng. (Từ lúc đặt chân lên nhà, nụ cười của H' Linh lúc nào cũng thế. H' Linh thấy xa lạ trong chính nhà của mình).

Cha đã kể chuyện chị gái và mẹ mất. Cha bình thản nói về cơn lũ đã cuốn hai người thân biệt tích. (Hình như cha đã quen quá với nỗi đau ấy nên giọng cứ ráo hoảnh. H' Linh ngẩn người. Không hiểu sao chẳng thấy buồn, chỉ thấy lòng trống hoác). Anh rề và con bé đã sống với cha như thế gần 4 năm. Cha bảo từ ngày mẹ và chị H' Lan mất, cha chẳng làm được gì. Tiếng búa chình chiêng trể nải, tay lỏng dần, nhẹ dần rồi không cầm được nữa. Cha chỉ quanh quẩn ở nhà làm việc lật vật. H' Linh gặng hỏi cha bị bệnh phải không? Cha lắc đầu. Thốt nhiên cha nhìn H' Linh. Cái nhìn vừa thương cảm vừa giận. Chưa bao giờ H' Linh chịu cái nhìn như thế. Cha nói ngắt từng đoạn: “Tao bị Yàng phạt... vì không... dạy được con rồi”. H' Linh định xin lỗi cha. Nhưng nhìn mắt cha đọng nhiều sợi máu đỏ, H' Linh thấy sợ.

Lúc này nhìn anh rề, nhìn kỹ tóc anh, H' Linh thấy thương quá.

8. Anh rề đưa H' Linh ra bờ suối nơi mẹ và chị gái bị cuốn trôi. H' Linh tìm tàu lá chuối nguyên vẹn đang lật phật bay, vung dao phát một cái, tàu lá chuối đáp xuống mặt đất thật nhẹ. Anh rề nhìn H' Linh có vẻ bằng lòng vì nhát dao sắc ngọt. Anh đưa cho H' Linh nắm nhang. Khói trắng nghi ngút bay quấn vào người H' Linh, bay trên mái tóc anh rề mới bạc trắng đêm qua. Nhang không thơm. Gió cuộn khói lên mặt H' Linh, mắt cay nhòe. Anh rề quỳ xuống đất, khóc bài khóc dài và não lòng. Tiếng khóc ngân dài như tiếng hát. Nhìn người đàn ông khóc rất tội. H' Linh thấy lòng mình trĩu nặng và thương người đàn ông trẻ bạc tóc gửi rề hơn 10 mùa rầy.

Chuyện cũ càng nhắc càng buồn rơi nước mắt.

H' Linh thấy Y Woan đứng bên kia bờ suối. Chàng trai một thời quần dây tơ hồng, buộc chỉ cổ tay. Y Woan cười tươi rói, sung sướng vì gặp lại người bạn gái thân yêu. Chỉ thế thôi rồi Y Woan quay lưng, thoắt cái đã biến mất giữa rậm rịt những cỏ gai ngút đầu người. H' Linh sững sờ, thấy lạ. Y Woan biến mất chứ không đi. Hai vành tai H' Linh lạnh buốt.

“Anh rề à, anh rề thấy Y Woan ở cuối làng ta ấy, lấy vợ chưa?”.

“Chết rồi”.

“Chết rồi!”.

H' Linh thảng thốt nhắc lại lời anh rề. Anh nói mà không ngừng đầu lên. Giọng giảng dỗi:

“Y Woan nó giận dì lắm đây. Dì bỏ đi mà không hẹn ngày về. Người làng cười nó bị dì chê”.

H' Linh nghe anh rề nói, lòng rối bời.

“Nó đợi dì 3 năm. Dì không về, nó nối dây với người bên nhà dì nó đây”.

H' Linh gục mặt xuống đất, hai tay thông xuống. Tiếng anh rề cay cay:

“Nó không yêu vợ, suốt ngày không lên rẫy, đi rừng; chỉ uống rượu thôi. Rượu say, nó ngêu ngao hát. Nó còn yêu dì. Nó cũng hận dì”.

H' Linh ù tai, chóng mặt. Những hình ảnh xưa cũ lướt nhanh đến, biến mất đi rồi lại hiện về trong đầu H' Linh. Y Woan hát rất hay. Y Woan hay hát bài buồn “Khi anh chết rồi bên nước mình đây có còn mãi như vậy, nhưng chết dưới sông dưới suối anh vẫn nhớ mãi em đứng nơi này. Em ơi!”.

H' Linh giận Y Woan vì lời hát buồn điềm gở. Nhưng Y Woan cười bảo đến chết cũng không bao giờ hết yêu H' Linh. Y Woan nặng lòng với H' Linh quá chừng. Vậy mà H' Linh bỏ làng đi biệt biệt không về.

Một ngày mưa năm trước, anh rề và Y Woan đi tìm H' Linh. Lưng gùi chiêng đã chinh xuống núi, thả vào mấy cửa hàng quen bán thổ cẩm, công chiêng, ché rồi đi kiếm chị cùng làng làm ăn ở thành phố. Chị đưa Y Woan và anh rề đến quán karaoke H' Linh đang làm. Cái chị người làng ấy hơn H' Linh đến chục tuổi. Chị ta hết duyên rồi, ghen ăn tức ở với H' Linh. Cái chị người làng ấy bày cho anh rề và Y Woan cùng vào hát chung phòng. Hát để nghe ngóng theo dõi, bắt tận tay day tận mặt H' Linh đây mà. Hôm ấy, H' Linh say khướt, mặt đỏ như con gà chọi. Con gái Ê Ê mà mặt đỏ như con gà chọi thì chẳng ra gì. H' Linh lại còn bám chặt vai người đàn ông tóc bạc diu, dặt dẹo ra xe ô tô nữa chứ. Anh rề và Y Woan chạy đến giằng H' Linh lại. Hai chàng Ê Ê to khỏe cũng không chống đỡ nổi bọn bảo kê giỏi võ karate. Anh rề và Y Woan bị quăng ra ngoài đường như ném hai thân cây chuối hột. H' Linh nhìn thấy cổ anh rề có một vết máu đỏ cháy lên qua màn kính ô tô. Trước lúc xỉu vì rượu, H' Linh còn thấy hình ảnh anh rề và Y Woan mờ nhoè, thất thểu trên đường phố giữa cơn mưa trắng xoá...

H' Linh tự nhủ, thôi không nhớ chuyện cũ nữa. Đắng lòng lắm. Chuyện cũ càng nhắc càng buồn rơi nước mắt.

Anh rề về nhà trước, anh không thêm nói cho H' Linh vì sao Y Woan chết. H' Linh cũng không mở miệng hỏi được. Có lẽ lúc này anh đang giận H' Linh. Mà anh rề giận cũng đúng. H' Linh lại chợt nhớ về mặt vừa sừng sốt vừa buồn, vừa vui của Y Woan ẩn hiện khi nãy. Thấy bần thần, buồn tê tái. Khi H' Linh mãi vui và kiếm tiền ở chốn phố phường thì làng bao nhiêu người nhớ nhung, chờ đợi. Sao chưa khi nào H' Linh nóng ruột nóng tai nhớ đến ai.

9. H' Linh đi một mình ra nghĩa địa.

H' Linh chẳng bao giờ sợ hãi khi đi một mình. Khi rời làng và xuống thành phố cũng một mình như thế. Nhưng bây giờ bước đến nghĩa địa cảm giác rờn rợn lại sống sộc trong óc. Khi còn bé chẳng bao giờ H' Linh đến đây. Người làng không bao giờ cho trẻ con đến chốn này. Không phải ngày làng có việc thì nghĩa địa lạnh lẽo và âm u lắm. Nghĩa địa chỉ đông người khi có người bỏ về với tổ tiên, hoặc có nhà ai đó làm lễ bỏ mả.

Tên Y Woan khắc nguệch ngoạc lên phiến gỗ hình chữ nhật. Mộ Y Woan tím ngắt một

màu khoa mắc cỡ. Những cánh lá mắc cỡ xanh vội vàng co khép lại. Như là lánh mặt đi. Như là hờn dỗi. H'Linh ném vào ché chôn dưới đất trước mộ Y Woan năm ngàn. Đồng tiền leng keng và nằm sâu dưới đáy ché. Giận dỗi thì sự cũng đã qua rồi Y Woan ơi! Con người trước sau cũng phải qua một lần bỏ mả. H'Linh cũng sẽ đến một ngày bỏ mả. Nhưng H'Linh có lỗi gì với người trong mộ này?

Mộ Y Woan có nhiều tượng khi, gương mặt khi nào cũng rầu rĩ đường nét nhăn nhó, sầu đau. H'Linh đi chậm rãi qua các ngôi mả khác có mái che xộc xệch. Cảm giác ghê ghê người khi chạm phải các bức tượng bằng gỗ. Những vết rạn trên bức tượng mặt người sầu não. Đường rạn trên thân chim công đầu ngẩng kiêu hãnh. Gương mặt người nào ẩn chìm vào gương mặt tượng nào? Kiếp phù sinh và thế giới bên kia cái nào hấp dẫn hơn?

H'Linh đến thắp nhang cho mẹ, cho chị gái và Y Woan trước khi quay về nhà. Nhang tắt nửa chừng. Thắp mấy lần cũng đều tắt. Trời nhiều gió và sắp mưa.

10. H'Linh muốn ra khỏi nhà.

Ngoài trời sầm sầm muốn mưa. Anh rẽ nhìn H'Linh mặc áo khoác mà không hỏi H'Linh đi đâu. Vài ngày nay, anh chỉ nhìn mà không hỏi han gì. Lúc này, H'Linh nghe thấy tiếng anh rẽ thì thầm với con bé dưới sàn nhà. H'Linh thấy thương anh rẽ quá.

H'Linh đến thắp nhang cho mẹ, cho chị gái và Y Woan trước khi quay về nhà.

H'Linh nói với cha:

“Con đi đây cha à. Mai một rảnh con lại về”.

Cha bảo:

“Mày cứ ở nhà, mày không muốn thì tao cũng không ép mày nói dây với thằng Y Thi đâu mà”.

Không phải thế cha à. Có trăm ngàn tiếng kêu trong lòng H'Linh. Con cũng thương Y Thi lắm chứ. Nhưng con phải đi, cha ơi.

Cha không đáp, cũng không ngược lên. H'Linh bước chân xuống cầu thang. Lúc ấy, anh rẽ mới chạy theo, nói khê:

“Dì mang áo mưa theo, trời mưa đây”.

H'Linh nhìn anh rẽ, con mắt biết nói lời cảm ơn. H'Linh bước vội đi trước. Anh rẽ rảo bước theo sau tiền một đoạn. Con bé đã bén hơi H'Linh cũng lon ton chạy sau cùng. Dừng lại bên suối Đơăl, chỗ khối đá hình ché đực đứng nhẵn nại, im lìm. H'Linh kéo tay anh rẽ, nhét vào tay anh sắp bạc mới cứng. Anh rẽ không nhận. H'Linh nằn nì: “Anh rẽ cầm cho em vui. Nhà mình đang cần tiền. Cha chưa hết giận em, anh đừng nói cho cha biết”. Anh rẽ lắc đầu: “Bao nhiêu năm không có dì, nhà mình sống cũng được H'Linh à”. Mặt H'Linh đỏ bừng, cô giấu mặt vào ngực con bé. Nó ngược đôi mắt tròn to ngân ngấn nước nhìn, bàn tay cứ níu chặt vạt yếm của H'Linh. H'Linh gỡ tay con bé ra, nén cái nhìn vào khoảng không trước mặt. H'Linh mà nhìn vào mắt anh rẽ, nhìn vào mắt đứa cháu là H'Linh không thể đi được.

Trời ngả sang chiều. Mới đi được một quãng ngắn, H'Linh đã thấy chân mình nặng trĩu. H'Linh nhớ đến ánh mắt buồn buồn và nhẵn nhụi của anh rẽ khi nãy. Anh muốn nói điều gì đó, nhưng không hiểu sao cứ câm lặng.

H'Linh ra đến nghĩa địa làng thì trời tầm tã mưa. Mưa không thấy cây rừng, bàn chân lạnh và nhớp nháp. Chắc dẫm phải phân bò. H'Linh ghét mùi phân bò, ghét thứ nhão nhoẹt ấy. Nhưng giờ này H'Linh không thể dừng lại để rửa sạch chân. Mặc kệ nước mưa. H'Linh lay,

nhỏ bức tượng khi mặt sâu và bọc lại bằng bao tải. Tượng nặng trĩu như muốn ghì lại. H'Linh vác bao tải bằng bàn tay có những móng sơn màu hoa móng rồng đỏ.

H'Linh lần dò ra đường cái. Chỉ cần ngoắt tay là một chiếc xe dừng lại, H'Linh xuống núi.

11. H'Linh trở về nhà ông chủ.

Nhà ông chủ giữa thành phố. H'Linh thấy nhẹ nhõm khi xe đỗ xích trước cổng. Nhìn thấy bức tượng gỗ gương mặt khi nhàu, ông chủ rất xúc động. Khu vườn thênh thang, nhiều cây cảnh trở nên sinh động khi H'Linh tần mẫn đặt bức tượng gỗ vào. Ông chủ ngắm soi những vết nứt, vết nhăn. Cười thỏa nguyện. Có lẽ ông chủ đang nghĩ đến bữa tiệc tuần tới mời toàn các ông bạn sang trọng. Họ sẽ sững sờ khi ngắm bức tượng gỗ nhà mò thực sự được đẽo gọt bởi bàn tay nghệ nhân làng Yanghao, chứ không phải là thứ bằm chém sơ sài giả tạo bán nhan nhản ngoài tiệm mỹ nghệ với cái giá cắt cổ. H'Linh thích nụ cười ông chủ. Cả cái nhìn dịu dàng của con bé đang học chữ Ê Đê rất vào. H'Linh kín đáo nhìn xoáy vào mắt con bé học trò váy ngắn chân dài đang tựa vào lan can tầng hai và chum chim cười. H'Linh nhận lời khen tặng của ông chủ rồi thở ra nhẹ nhõm.

Xuống núi lần này, nhiều đêm H'Linh không ngủ được. Đêm nào căn phòng H'Linh cũng cộc cộc tiếng gõ. H'Linh uể oải bật đèn, hé cửa. Tuyệt nhiên không có ai. H'Linh thấy rờn rợn, vùi mặt vào chăn đệm cố dỗ giấc ngủ, khi mơ màng thì lại nghe tiếng gõ cửa. Đều đều và dai dẳng. H'Linh nhớ cái dạo mới về đây, phải đến gần 10 ngày, ông chủ bảo: “Tôi là thằng đàn ông đang hoang. Tôi muốn em tự nguyện dâng hiến”. “Nhưng em có còn trinh trắng dành cho ông đâu”. Ông chủ bảo: “Em đừng nói điều đó với tôi. Chỉ cần biết em yêu tôi là đủ”.

Vâng! Thế thì yêu. Nóng hôi hổi. Còn cào. Lăn lộn. Nhưng “Sao thế ông chủ ơi! Ông đùa giỡn với em?”. “Xin lỗi em! Thằng đàn ông trong tôi hỏng mất rồi”.

Càng bắt lực, ông chủ càng cẩu xé giày vò. Đêm hôm trước càng nhiều vết răng tím thắm trên ngực vú, trên đùi non H'Linh; sáng hôm sau ông chủ càng nói nhiều lời xin lỗi.

Có lần ông chủ bảo: “Em tự nguyện về đây, thì em cũng cứ tự nguyện đi nếu em không thích”. “Vâng”.

Nhưng thế này thì ê chề quá. Khổ ải quá. H'Linh đang là con gái tuổi 20. Con gái Ê Đê phồn thực, mắn đẻ lắm mà.

Nước mắt khi sâu nào lẫn nước mưa chảy xuống mặt tái xanh lạnh ngắt của H'Linh.

12. H'Linh bần thần, ngẩn ngơ như người mất hồn vào mỗi buổi sáng. Dạo này hình như không còn tiếng gõ cửa đêm. Hay H'Linh quen với cái âm thanh dai dẳng và đều đều ấy cũng không biết nữa. Nhưng vẫn không ngủ được. Đêm nào H'Linh cũng thấy ngực mình nặng trĩu, và đau rát cả đùi non. Đêm đêm gương mặt đen sạm xếp đều nếp nhăn của cha cũng chập chờn, ẩn hiện. Cha lo lắng, cha dỗi hờn. Nước mắt của cha thấm ướt lằn dài trên má nhăn nhoe. Rồi lại nhìn hình ảnh ông chủ lúc đến lúc đi. Mắt trắng. Người béo phệ, ục ịch, èo uest. Những cái răng cửa răng nanh nhọn. Vết răng tím bầm trên ngực, vú và đùi non... H'Linh sợ.

Tự dưng hôm nay H'Linh nhớ về anh rể. Lâu lắm rồi H'Linh mới nhớ về một người đàn ông với nỗi nhớ thâm kín. Hôm nào đó, xa lắc, H'Linh theo anh rể đi đâm cá suối ban đêm. Đêm, cá hay ra chỗ mặt nước trống đớp trăng. Anh rể dạy H'Linh thử lao chĩa. Cái tay phải cầm thế này này. Bàn tay anh rể nóng ẩm quá. Tim H'Linh bồi hồi đập dồn dập trong ngực. H'Linh phóng chĩa xuống con cá gần nhất. H'Linh mất đà và lao tùm xuống suối. Anh rể lao

theo. Vòng tay ôm chặt ngang ngực H'Linh. Ngực con gái mới lớn căng tròn mây mây và phập phồng...

Chị gái thấy H'Linh lướt thướt lên cầu thang. Yên, áo ướt dán vào da thịt. Chị gái mắng: “Lại trượt chân, ngã xuống suối à? Mày lại bỏ anh Y Thi một mình ở dưới suối rồi”. H'Linh lặng im. Sáng hôm sau, anh rẽ giấu cái nhìn đi nơi khác...

13. Đêm thành phố ngọt ngào. Xa lạ quá. H'Linh khóc. Tiếng khóc rầm rứt từ ruột gan và trút vào mặt rát buốt. H'Linh vật mình cả đêm. H'Linh uống rượu bằng chiếc ly trong suốt, rượu ngoại. Thốt nhiên H'Linh nhớ mùi nồng nồng của thứ rượu cần ngọt lịm đầu lưỡi ở làng. Thứ rượu gạo tê tái lồng ngực và thơm dịu nhẹ. H'Linh thấy miệng mình tanh tanh. Rượu trong chiếc ly pha lê Italia trở nên cay xè, đắng ngắt. H'Linh khóc khi thứ nước cay xè ấy đã trôi tuột xuống cổ họng...

H'Linh nghe tiếng cha hờ hờ. Tiếng giã gạo...

H'Linh nghe tiếng anh rẽ đập búa chính chiêng.

H'Linh nghe tiếng cô giáo người Kinh hát dân ca...

H'Linh trông thấy Y Woan mở to mắt buồn bã, trách móc.

H'Linh nhìn thấy hình người bay ngang qua trời, lơ lửng giữa cơn mưa trắng xóa. Hóa ra là anh rẽ, anh nhỏ bức tượng khi mặt nhàu, sần thảm ở vườn nhà ông chủ vác lên vai. H'Linh chạy ra giằng giữ lại, ôm chặt lấy tượng. Nước mắt khi sần nảo lẫn nước mưa chảy xuống mặt tái xanh lạnh ngắt của H'Linh. Nước mắt tượng khi, nước mắt H'Linh nhiều như mưa giữa trời đêm. Trắng xóa và tê buốt. Rồi ánh chớp! Và tiếng sét xé toạc không gian. Xông xộc mùi phân bò hòa lẫn nước mưa.

Anh rẽ đang vác tượng gỗ mặt khi mặt sần đau đi giữa cơn mưa trắng xóa.